

ကျီးမနိုးပွဲ

ရန်ကုန်ဘွဲ့

ကျိုးမနိုးပွဲ

ရန်ကုန်ဘဏ္ဍ

အခန်း (၁)

အောက်ပြည်အောက်ရွာတို့၌ ဖုံးတုံးလုံးတုံး
တန်ဆောင်မုန်း အချိန်အခါသည်
အထက်အညာရှိ ကောင်းမြတ်တို့
စံတုတ်ကြီးတို့ သောင်သာယာရွာကလေး၌
ခြေခင်းလက်ခင်း
သာယာခြောက်သေ့လှပေပြီ။ သစ်ပင်တို့သည်
နေကဲ့သို့မခြောက်ဘဲ စိမ်းစိမ်းစိုလျက်
မြေအပြင်သည်သာ ခြောက်သေ့သာယာ၏။
ကောင်းကင်သည် တိမ်တောင်တိမ်လိပ်တို့
ကင်းစင်လျက် တည်တညာတည်း ပြာ၏။
ညအခါ၌ လှပသော ကြယ်တာရာတို့သည်
သူထက်ငါ အပြင်ဝင်းပနေကြသဖြင့်
ကြယ်အလှပြပွဲကြီး ပြုလုပ်သကဲ့သို့ မြင်ရ၏။
ထိုလသည် ရှေးရှေးမှန်မာတို့၏
ယူဆချက်အရ ကြတ္တကာနက္ခတ်စန်းနှင့်
ယှဉ်သောလဖြူစသောကြောင့် အဟာနု၊ မှင်၊
မှောင်သူ၊ သျှမ်းမျိုးတို့ ပြီးစီးသည်ဟု
ယုံကြည်ကြ၏။ ဓမ္မပဒတွင်ပါဝင်သော ပဉ္စပါဠိ
ဖက်ဘုရင်သည် ကြတ္တိကာ နက္ခပွဲသဘင်၌
တွေ့မြင်ခဲ့ရ၏။
ဆင်းရဲလွန်းလှသည့်အတွက်

အိမ်ထောင်ပြုချင်ကြပါလျက် မပြုဝံ့ကြသော
ရေသယံမောင်မယ်တို့သည် သည်တခါ
ကြွတ္တိကာပွဲသဘင်မှာတော့
ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ကြပါစေ
မင်းနို့ငါအတူပျော်ကြရအောင်ဟုအဖေစိပ်
သဘောတူကြလျက် မမစုဝှက်ထားသည့်
အသပြာ ပဝက်ကိုယူရန်
ခြစ်ခြစ်တောက်ပူလောင်လှသည့်
နေရောင်အောက်၌ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ
သွားနေကြစဉ် ဘုရင်က
တွေ့မြင်လိုက်သောကြောင့်
အကြွင်ရေသယံယောက်ျားသည်
ဘုရင်ဖြစ်ခဲဖူးသတတ်ဟု နိပါတ်တော်က
ဆို၏။ ကျမ်းဂန်နိပါတ်တို့တွင်
ကြွတ္တိကာပွဲသဘင် ပြုလေတိုင်း
တိုင်းသူပြည်သားလူအများတို့ ပျော်ကြပါးကြ
မောင်မယ်စုတွဲကြ ယှဉ်နှာညီချည်းဖြစ်ရာ...
မြန်မာတို့ကလည်း ထိုအတူကိုယူလျက်
တန်ဆောင်မုန်းလ၌ ကြွတ္တိကာပွဲသဘင်ကို
မြန်မာ့နည်း မြန်မာဟန်ဖြင့်
ဆင်ယင်ကျင်းပကြ၏။ ပွဲအမည်ကို
တန်ဆောင်တိုင်ကျီးမန်းပွဲဟု ခေါ်ကြ၏။
ထိုပွဲသည် ညောင်သာယာရွာကလေးအဘို့
မြောက်ဖျားရှိ ကိုရင်ကြီး ဒုံးကလေးတို့

သီတင်းသုံးသော ပွဲကျောင်း၏ပွဲဖြစ်၏။ ထိုပွဲ
နီးလာသည်နှင့် ညောင်သာယာပျိုဖြူတို့၏
ရက်ကန်းခတ်သံသည် ပို၍ ညံ့ညာစွာ
မြည်လာ၏။ ပို၍ အချွန် ညနက်လာ၏။
ယက်ကန်းစင်ပေါ်မှ သံချင်းသံတို့ကလည်း
ရက်ကန်းခတ်သံနှင့်အတူ
ပို၍ကျယ်လောင်လာ၏။ သို့သော်
ပျိုလေးတို့ရေခပ်ဆင်းကို ခြင်းခတ်ရင်း
ချောင်းနေကြသည့်
ကာလသားတို့အရေအတွက်ကား
နည်းပါးသွားကြသည်။
ညောင်သာယာကိုလူပျိုတို့သည်
တန့်ဆောင်တိုင် ကျုံးမနူးပွဲ နီးလာသည်နှင့်
ပွဲကျောင်းဆရာတော်နှင့် ကိုရင်ကြီးတို့၏
အမိန့်သံကို နာခံ၍ ဆေးဝါးရှာဖွေရန်
ခရီးထွက်ကြ၏။ တောတက်ကြ၏။
ဂမုန်းပေါင်းတို့ ပန်းပေါင်းတို့ စုကြ၏။
ဤအတိုင်း ရွာထဲ၌ ကိုလူပျိုတို့
ရှားရှားပါးပါးဖြစ်လာကြသောကြောင့်လည်း
ရွာအပျိုတို့၏အသံသည်
ပို၍ကျယ်လောင်လာကြခြင်းဖြစ်၏။
ပွဲတောအတွက် မုန့်လုပ်ရန်
ဆန်ထောင်းကြ၏။ ဆန်မုန့်ထောင်းကြ၏။
ထန်းလျက်စုကြ၏။ နှမ်းစုကြ၏။ ပဲလွန်း၊

မတ်ပဲ၊ ပဲဘိစပ်တို့ ခုကြ၏။
တအိမ်နှင့်တအိမ်ကူးလူး၍ ယက်သစ်စ
အထည်အဆင် ကြည့်ကြ၏။ သင်ကြ
ပြကြ၏။ ကိုလူပျိုတို့အကြောင်းကို
ပြောကြ၏။ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်က ကျီးမနီးပွဲ၏
ပျော်ရွှင်ဘွယ်ကို ခံမြဲပြန်ကြ၏။
သကရွယ်ကြီးရင်သည့် ပျော်တတ်ရွှင်တတ်
ဆေးဝါးဝါသနာပါတတ်ကြသော
လူအိုလူကြီးများက ထူးထူးဆန်းဆန်း
ဆမ်းထွန်းညှိရန် ကြံစည်တတ်ကြ၏။
အချို့သော အနည်ထင်ပြီးဖြစ်သည့်
ကာလသားကြီးများနှင့်ပူးပေါင်းလျက်တန်ဆောင်တိုင်
မဏ္ဍပ်အလှအပ ဆောက်လုပ်ကြ၏။
ပျော်ပါးလိုသော မိကြီးမိထွေးအရွယ်များ
အားလပ်သည့်အပျိုများကို ခေါ်၍
လမ်းပြင်ကြ၏။ သဖြူခင်း၊
ရာဇမတ်ကာလျက် ငှက်ပျောပင်စိုက်ကြ၏။
ရွာလမ်းတလျှောက်လုံးမှသည်
ရွာလယ်မဏ္ဍပ်နှင့်တကွ
အောင်မြေရာကွက်ဆီသို့၎င်း၊
ဘုရားကျောင်းကန်သို့၎င်း၊ မီးစောင်းတန်း
မီးလမ်းမများ ပြုလုပ်ရန် ပြင်ဆင်ကြ၏။
နေရာသတ်မှုတ်ကြ၊ တကျော်ကျော်
တအော်အော် ဟစ်ခေါ်လျက် တပျော်တပါး

လုပ်ကိုင်ထားနှင့်ကြ၏။

လှည်းကောက်သူကောက်၊ ဝါးခုတ်သူခုတ်၊

ငှက်ပျောခုတ်သူခုတ်၊ သဲကျုံးသူကျုံးနှင့်

ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်သည့် ပန်းရုတွင် ပျားအုံကြီး

လမ်းပေါက်၍ ပျားပန်းခပ် နေသကြတ်ကဲ့သို့

တဝန်းဝန်း၊ တရုန်းရုန်း၊ တပြုံးပြုံး

ရှိနေကြ၏။ တနဆောင်မုန်းလဆန်း အဖိတ်

အကြံနေ ညနေချမ်းသို့

ရောက်သည်နှင့်တပြိုင်နက်

မီးစောင်းတန်းလှုပ်ရန်၊ သဲခင်းရန်၊

ဝါးသယ်ရန် ခေါ်ထားသည့် မီးကလေးများကို

သိကြားမင်းကြီး နှားကင်းကြီးဖြင့်

ဆင်းတားသည့်တိုင် တယောက်တလေမျှ

ခေါ်၍မရတော့။ သူတို့သည် ခွာပြင်ဘက်ရှိ

ယင်းမာသဲချောင်းသို့

ရေခပ်သွားရာလမ်းကြောင်း၌ အစီအရီ

ရောက်နှင့်နေကြလေပြီ။ လွမ်းတလျှောက်တွင်

ပေါက်တတ်သည့် ချုံနွယ်တို့ကို ရှင်းလျက်

မီးဖိုများ အပြိုင်ခင်းလျက် တသံတတန်းကြီး

ဖြစ်နေကြပြီ။ ထင်းသယ်သူ၊ ရေခပ်သူ၊

မုအံတသယ်သူ၊ အိုးခွက် ဒယ်ပြား

ယူလာသူတို့ဖြင့် ပွဲဈေးတန်းကြီးကဲ့သို့

စည်ကားနေ၏။ သူတို့၏မျက်နှာ၌

သနပ်ခါးတွေ ဖွေးနေကြ၏။

သူတို့၏တောပန်းတွေ ဝေနေကြ၏။
သူတို့၏ပါးစပ်၌ တေးသံချိုကလေးများ
သံနေကြ၏။ တုတ်တုတ်ဝဝ ရင်ကြွ၍
တင်လှသလောက် ခါးသိမ်သော
သူတို့တောသည် ထဘီတိုကို ရွင်လှားလျက်
ပြေးလှားချီရွက်ကာ ချေးတစ်ခုနှင့်
သနပ်ခါးများ ကွက်နေကြပြီ ဖြစ်သော်လည်း
ထဘီခါးချပ် နီပျဉ်းတတ်လတ်နှင့်
တတ်သိန်းလည်ပြီးသူများဖြစ်ကြသော
မိန်းမထွေးတို့က ခိုင်းမြဲစေ့မြဲ အော်ဟစ်မြဲ။
ချိုးပြောကကလေးတွေ ကူခဲ့၍၊
တေးငှက်ကလေးတွေ ရွှေလည်တွဲကာ၊
တောကြက်ကလေးတွေ
အဖေါ်ကွဲနေတတ်သည့်အချိန်
နေကလေးမုန်သည်နှင့် ပျောက်ခြင်းမလှ
ပျောက်နေကြသော ကိုကာလသားတို့
တယောက်စ နှစ်ယောက်စ
ပေါက်လာတတ်ကြ၏။
ကိုကာလသားတို့လက်ထဲ၌ တောမှ
ရတတ်သော ထူးဆန်းသည့် ပန်းများ၊
ငှက်တို့၏ အမွေးအတောင်များ၊
သားကောင်တို့၏ အရေများ စသည်တို့
ပါလာတတ်ကြ၏။ မိမိချစ်သူ
အပျိုထံသို့လက်ဆောင်အဖြစ်

ပေးတတ်ကြ၏။ ထိုအခါ
လက်ဆောင်အပေးခံရသည့် အပျိုက
အခြားအပျိုအဖော်တို့အား မိမိရသည့်
ထူးဆန်းသောလက်ဆောင်ကို ပြသ
ကြွားဝါကြ၏။ အခြား အပျိုဖော်တို့သည်
ယင်းလက်ဆောင်ကိုကြည့်လျက် တအံ့တဩ
ချီးမွမ်းသူလည်းရှိ၏။ တမင်အပြစ်ဖွဲ့၍
ချိုးဖန်မိနင်း ပြောဆိုသူလည်း ရှိ၏။
လမ်းကလေး၏ဘေးတလျှောက်၌
ဟိုနားစုရုံးရုံး သည်နားစုရုံးရုံး
ဖြစ်နေတတ်ကြ၏။ မှောင်ရေပျိုးသည်နှင့်
တောမြို့သစ်ပင်တို့
မိုးမိုးမမဲဖြစ်လာကြသောအခါ ဖိုးရွှေလသည်
ကောင်းကင်ဝမှစောင့်၍
ထိုမဟူရာတောချုံသစ်ပင်တို့အား ငွေရည်ဖြင့်
သွန်းလောင်းပုံဖော်နိုင်၏။
ငွေနားကွပ်ထားသည့်
မဟူရာတောချုံသစ်ပင်တို့ကို ရွှေရောင်ဖြင့်
ကျိုထားသည့် ပတ္တမြားမီးတန်းကြီးက
ဝုဏ်ပြိုင်တောက်ပ၏။ အဝေးရပ်မှ
သံချင်းသံတို့သည် ယင်းမာသဲချောင်းလမ်း၌
အတန်းလိုက် မြင်နေရသည့်
ထိုပတ္တမြားမီးတန်းကြီးသို့
ဦးတည်လာနေသည်ချည်းဖြစ်၏။

သူငယ်အိပ်ဆိပ် ကြွက်မတွန်မိကလေး၌ပင်
လွန်ခဲ့သည့်ရက်ပိုင်းအတွင်းက ရွာမှ
ပျောက်နေကြသည့် ကာလသားအချို့အဝက်တို့
မီးဖိုဘေးနားတွင် စားလားသောက်လား၊
စကားပြောလား ပြုနေကြပေပြီ။ သူတို့သည်
အပျိုတွေက ချကျွေးသော မုံဖြူကြော်၊
မုံနီကြော်၊ ပဲကြော်၊ မုံဆီကြော်၊
မုံလုံးကြီးကျော၊ မုံလက်ကောက်ကြော်၊
မုံဖက်ထုပ်၊ ငှက်ပျော်ဖက်ထုပ် စသော
မုံမျိုးစုံတို့ကို စကားပြောရင်း စားမြီးရင်း၊
အဖန်ရည် ကျိုက်ရင်း တော၌
မိမိတွေ့ခဲ့ကြသော အတွေ့အကြုံများကို
ပြောပြတတ်ကြ၏။ ပဒုအိုကြီးများတွေ့ခဲ့ရပုံ၊
ပျားတွေကို တွေ့သောကြောင့်
ပျားနှောင့်သို့လိုက်ပြီး ပျားအုံရှာခဲ့ဖွယ်ခံခဲ့ရပုံ၊
ပျားဖွပ်ရင်း မျှောကဝကြီးများနှင့်
တွေ့သောကြောင့် ပျားအုံကို လုခွဲ ပေးခဲ့ရပုံ၊
မြင်မေးသော တောသစ်ပင်ကြီး၏ထိပ်ဖျား၌
သန်စင်နီပန်းကို တွေ့နေသဖြင့် မည်သို့
ခံရာခံဆစ် ခူးယူလာခဲ့ပုံ စသည် စသည်တို့ကို
ပြောပြ၏။ ရောင်တွင်း၌ ဝှက်ချီ
ပန်ဆင်ထားသော သန်စင်နီပန်းကို ပြ၏။
ထိုအခါ အထူးအဆန်း ဝိုင်းအုံကြည့်ကြ
တောင်းကြ၏။ သို့သော် ကိုကာလသားက

ထိုသန်စင်နှိပ်နန်းကို ချစ်သူအပျိုသို့သာ
ပေး၏။ ထို့ပြင် တောဝက်အုပ်ကြီးနှင့်
မရှောင်သာ မပြေးသာဘဲ
ရင်ဆိုင်တိုးနေရသောကြောင့်
ပွဲကျောင်းဆရာတော်၏အဟန့်ဂါထာကို
စိတ်ထမူရွတ်ဆုလျက် သစ်ပင်လို
ငြိမ်သက်နေရပုံ၊ ဝက်အုပ်ကြီး
မိမိကိုမော်မကြည့်ဘဲ
အတင်းတိုးဝှေ့တိုက်ခိုက်၍ ထွက်သွားကြပုံ၊
ဝက်ကလေးတအုပ်က
မိမိခြေထောက်နှစ်ချောင်းကြားမှ
စွပ်ကြောင်းပြုလျက် တိုးဝင်သွားကြပုံ စသည်
စသည်များကို အားပါးတရ ပြော၏။
ကျွေးကြပေးကြသည်တို့ကလည်း
အားပါးတရ စား၏။ အပျိုတွေကလည်း
တအံ့တဩ မေးကြမြန်းကြ၊ နားထောင်ကြ၊
လုပ်ထား ကြော်ထားသမျှ မှုတွေကို
ချွဲကြေးကြနှင့် တောမပြန်လာသူ
ကွကာလသားတို့ တောတွင်း၌ တွေ့သမျှ
ကြိုသမျှ ခွန်စားခဲ့ကြသမျှတွေကို ပြော၍
အားရသောအခါ မှုကြော်နေကြသည့်
အဒေါ်ကြီးများက မညသွားနှင့်
မညသွားသမီးတို့ ချစ်ကြကနေကြသည့်၊
မညသူနှင့် မညဝါတို့ ယူကြမလှလှနှင့်

မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်
ကွဲသွားကြပြန်ပြီတဲ့၊ မဂ်လာဆောင်ပြီးစ
ညကြီးမင်းကြီး အတင်းလာခေါ်သဖြင့်
နယ်စပ်သို့သွားမည့်
အောင်တပ်မတော်နှင့်ပါသွားရရှာသော
မည်သူ့ဖြင့် စစ်မြေပြင်မှာ ကျပိုဆို့သည့်
သတင်းကို မည်သူက ယူလာလေရဲ့ စသော
အတင်းအဖျင်း သတင်းမျိုးစုံတွေ
ဆက်ကြပြန်၏။
သူငယ်အပ်ဆပ်ကြက်တွန်ပြီးစ အချိန်သို့
ရောက်သောအခါ ရွာမှပျောက်နေခဲ့ကြသော
ကာလသားများသည် ထိုမို့ကြောင့်သည့်
မီးဖိုတန်းကြီးရှိရာသို့ အတော်စုံစုံ
ရောက်လာကုန်ကြ၏။ ကွဲကွာနေကြရသော
ချစ်သူတို့လည်း လုပ်ရှားသောရင်
ဝမ်းပန်းသာသော မျက်လုံးတို့ဖြင့်
တွဦးနှင့်တဦး တပ်မက်စွာ ကြည့်ကြ၏။
ကိုကာလသားက ယူလာသည့်
လက်ဆောင်များကို ထုတ်ပေးသလို
ရွာအပျိုကလည်း ကြော်ထားသည့် မုံတွေကို
ရက်ရက်ရောရော ချကြွေး၏။ ချစ်စ ခင်စ
ရည်မှန်းစ သူတွေကလည်း ထင်းမီးရောင်ဖြင့်
မှုန့်ခြယ်သည့် လရောင်ဆမ်းသော
ချစ်သူ၏မျက်နှာပန်းကို အဝမ်းမရ

တတပ်မက်မက် ကြည့်ရင်း မထိတထိ
စကားဆို၏။ မီးဖိုရောင်၌ပွင့်၍
လရောင်အောက်၌ ရွန်းတင့်နေကြသော
မိအပျိုတို့ ရှိရာသို့ အမွေးအတောင်စုံစ
မောင်ပံတုန်း ကိုပေါက်စတို့က
ဟိုနားရကောင်းနိုးနိုး၊
သည်နားရကောင်းနိုးနိုးဖြင့် လူးလာတုံခေါက်
ယောက်ယက်ခတ် ရွေးချယ်နေကြ၏။
ဆီအိုးကင်းမှ ပွက်ပွက်စိစိ ဆီမြည်သံ၊
မီးဖိုတွင်းမှ မီးတောက် ဟုန်းဟုန်းထသံ၊
ထင်းဖျစ်ဖျစ်ပေါက်သံ၊ ချစ်သူနှစ်ယောက်တို့
စကားတွတ်တွတ်ထိုးထိုးပြောသံ၊
မိန်းမကြီးတို့၏ အတင်းအဖျင်းသံ၊
လူစုလူဝေးကောင်းသော ? အုပ်ဆီမှ
ရယ်မောသံတို့သည် ညဉ့်ပိုးကောင်တို့၏
အော်ညည်းသံကို ဖုံးအုပ်စေလျက်
အေးမြသော ညဉ့်လေပြေတွင်
သောသောရုတ်ရုတ် မြည်၏။ လရောင်သည်
ပို၍ကြည်လင်တောက်ပလာ၏။ ကောင်းကင်၌
ကြယ်တာရာများ စုံချေပြီ။ ရွာဘက်ဆီမှ 'ဖျို'၊
ဟစ်လာသော ဆော့ဩသံသည် ရွာထိပ်မှနေ၍
မုံ့ကြော်နေကြသူများဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း
နီးကပ်လာ၏။ ကျောင်းသားကလေးများ
အော်ဟစ်လိုက်ကြသော အသံဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓ၏သာသနာတော် မပြန့်ပွားသေးမီ
ပုဂံခေတ်ဆီက ကြွင်းကျန်ခဲ့ဟန်ရှိသော
အလွန်ရှေးကျသည့် တီးမှုတ်သံတမျိုး
သွန်သွန်ညှင်းသော လေပြေနှင့်အတူ
ငြိမ်ငြိမ်ငြောင့်ငြောင့် ပါလာ၏။
ပုခန်းသည်တို့၏တေးဂီတသံများသည်
တူရိယာအသံတို့၏အကြားမှ တချက်တချက်
ထိုးဖောက်ပေါ်လာကြ၏။ ထိုအသံသည်
သားကောင်တို့ဟန်နီးဟောကသံကဲ့သို့၎င်း၊
လူတို့ ရိုက်ကြိုးတင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ
ငိုကြွေးသံကဲ့သို့၎င်း၊ ခိတ်နှလုံး
တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ အဝေးရပ်ဆံ့မှ
လွင့်ပါးလားခြင်းဖြစ်၏။
စကားတတွတ်တွတ်ပြောလျက်၊
နောက်ပြောင်ရွတ်သောလျက်၊
ပျော်ရွှင်ရယ်မောလျက် မှုံ့ကြော်ဖိုတို့အနီးတွင်
တဝါးဝါး တဟားဟားရှိနေကြသော
သူတို့သည် အသံလာရာဘက်သို့
နားစွင့်လိုက်ကြသည်။ မျက်လုံးတို့သည်
တဦးမျက်နှာတဦးသို့ ငြိမ်သက်စူးစိုက်စွာ
ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ထိုမျက်လုံးတို့၌
လေးနက်သော အဓိပ္ပါယ်ရှိ၏။
ယင်းအဓိပ္ပါယ်ကို အချင်းချင်းသာလျှင်
ခိတ်တွင်းမှ သိသလိုလို ရှိကြသော်လည်း

တဦးနှင့်တဦး ထုတ်ဖော် မမေးကြ၊
မပြုနာတို့သည် တည်ငြိမ်သောအသွင်သို့
ပြောင်းလဲပြီးနောက် တဏှာအတွင်း
နှုတ်ခမ်းတို့၌
ဣန္ဒြေရသော အပြုံးပန်းကလေးများ
ပွင့်လာကြ၏။ ထိုကာလသားတို့သည်
မိမိတို့အပျိုများ၏မျက်နှာကို
တချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်
နှုတ်မဆက်ဘဲ နေရာမှ ထလိုက်ကြ၏။
သူတို့သည် တန်ခိုးရှင်တို့စုံတယောက်၏
အမိန့်ကို နာခံနေကြရဘဲကဲ့သို့
အလှူအလျှောက် အချင်းချင်း
စုပေါင်းမိကြပြီးလျှင် ရွာဘက်သို့
တိတ်တိတ်ဆတ်ဆတ် ထလာခဲ့ကြ၏။
ထိုအချိန်၌ အရွယ်လွန်ပြီးသော ယောက်ျားနှင့်
မိန်းမကြီးတို့သည်
မိမိတို့မူကြော်သည့်လုပ်ငန်းကို
လက်စသတ်လိုက်ကြသည်။
မိန်းမပျိုကလေးတို့သည် အလွန်လှုပ်မြန်စွာ
ကူညီသမ်းဆည်းကြသည်။ မီးတောက်များကို
ငြိမ်းသတ်ကြ၏။ ထို့နောက် ကြော်ပြီး ပြုတ်ပြီး
ပြုလုပ်ပြီး မူများနှင့်တကွ အိုးခွက်စသည်တို့ကို
ရွက်ယူကြ၍ ရွာဘက်ဆီသို့
ရှေ့မှသွားနှင့်ကြ၏။

ဟုန်းဟုန်းတောက်ခဲ့ကြသော
မီးတောက်ရှိသည့် မီးဖိုတန်းကြီးမှ
ရွေညှိရောင်တို့သည် ဖုံးလမင်းကြီး၏
ပုလဲဖြူရောင်အောက်၌ ဖြည်းဖြည်းချင်း
ပျော်ဝင့် ပျောက်ကွယ်သွားရလေပြီ။
ထိုသည့်နောက်၌ ကိုကာလသားတို့သည်
မြောက်ဖျားရှိ ပုံကျောင်းရှိရာသို့
တတ်ဆတ်ပြင်မသက်စွာ
ဆက်လက်သွားနေကြ၏။ သူတို့သည်
မိမိတို့အိမ်သို့ဝင်လျက် ဝတ်သစ်စုံတို့ကို
လဲလှယ်ဝတ်ဆင်လာခဲ့ကြ၏။
ထိုဝတ်သစ်စုံတို့၌ မပါလျှင် မပြီးသော
အဆောင်အယောင်ကား မင်ကြောင်ထိုးစဉ်က
ဝတ်ခဲ့ကြသည့် မင်ခံပုဆိုးနှင့် အမက
အမှတ်တရ ပြုလုပ်ပေးသော တဘက် စသည့်
အသုံးအဆောင်တို့ ဖြစ်၏။ အခြားသော
အင်းအိုင်လက်ဖွဲ့၊ ဆေးဝါး၊ ပုတီး၊
အဆောင်ရုပ် စသည်တို့ကိုလည်း
ယူဆောင်လာကြရ၏။ ဤပုံတွင်
မခင်၏ထမီစုံကို အကယ်၍ နား စသည်တို့၌
ပန်ဆင်ထားပြီးရှိနေလျှင်
ခေတ္တဖြတ်ထားခဲ့ရ၏။
ချစ်သူ၏လက်ဆောင်နှင့်
ချစ်သူမဖြစ်သေးသော အပျိုတို့၏

လက်ဆောင်ကိုလည်း
ယူဆောင်လာနိုင်ကြသေး၏။ သို့သော်
ထိုအမျိုးမပါလျှင်လည်း ဖြစ်၏။
ထိုကာလသားတို့သည် သိက္ခာရှိပြီးသော
သံဃာတော်တို့ ဆွမ်းခံကြဘိသို့
ရှေ့နောက်တန်းစီလျက်
မိမိတို့အဝတ်အဆောင်များ၊
ပန်းနှံသာအမွှေးအကြိုင်များ စသည်တို့ကို
လက်ဆွဲလျက် ပွဲကျောင်းရှိရာသို့
ရှေ့ရှုလာရ၏။ ထိုအချိန်
ပွဲကျောင်းဆရာတော်နှင့်
ကိုရင်ကြီးဒိုးကလေးတို့က လေ့ကျက်
အကျင့်လုပ်ပေးထားသဖြင့်
နတ်တို့၏ဝိညာဉ်နှင့် ယဉ်ပါးနေကြသော
ပုဆိုးသည်တို့သည် ကခုန်လျက်ရှိကြလေပြီ။
ပုဆိုးသည်တို့မှာ မျိုးရိုးဖြင့်
ရှိကြရသူတို့ဖြစ်၏။ နတ်ဝင်ခြင်း၊
နတ်ပင်ခြင်း၊ နတ်တင်ခြင်း၊ နတ်ဟောခြင်း
စသည်တို့ကို မျိုးရိုးရှိသူတို့မှတစ်ပါး
အခြားသူတို့ လုပ်ရိုးမရှိ။ နတ်၏ဝိညာဉ်သည်
မျိုးရိုးမရှိသောအခြားသူတို့၌ ယဉ်ပါးလျှင်
ယင်းသည်သူကို
မျိုးရိုးအစဉ်အဆက်ဖြစ်လာအောင်
ပွဲကြီးလမ်းကြီးပေးလျက်

မျိုးရိုးဇာတ်ဝင်အဖြစ် သွတ်သွင်းရ၏။
စွဲကပ်ယဉ်ပါးသော နတ်နှင့်
ပေးစားယူကြရ၏။ ဤသို့သောနည်းဖြင့်
မျိုးရိုးအစဉ်အဆက် ဖြစ်လာကုန်သော ပု
ဆန်းသည်တို့သည် မြောက်ကျောင်းပြင်ဘက်ရှိ
နတ်စင်နတ်ကွန်းများတည်ဆောက်ထားရာ
လက်ပန်သုံးပင်၏အကြား
သတ်မှတ်ပြင်ဆင်ထားသော မြေကွက်၌
ကခုန်နေကြခြင်းဖြစ်၏။
မြေကွက်၏တဖက်ထိပ်၌
နတ်ရုပ်ထုတို့ထားရန်အတွက်
အနိမ့်အမြင့်ပြုလုပ်၍
တန်းစီဆောက်လုပ်ထားသော နတ်ကွန်းများ
တန်းလျက်ရှိ၏။ ထိုနတ်ကွန်းတန်းကြီးကို
နတ်ရွာဟု ခေါ်ကြ၏။ နတ်ရွာရှိ
နတ်ကွန်းအမတ်ခုခုကို
ဝါးတလုံးတည်းသာလျှင် တိုင်ပြု၍
ဆောက်လုပ်ရ၏။ ဝါးပွေးဝါးလုံးကြီး တလုံးကို
သုံးစိတ်သော်၎င်း၊ ငါးစိတ်သော်၎င်း၊
ခုနစ်စိတ်သော်၎င်း၊ ကိုးစိတ်သော်၎င်း
စိတ်လျက် ထိုစိတ်သည့်ဘက်၌ ဝါးကပ်ယက်၍
နတ်ရုပ်တင်ရန် နတ်နန်းဆောင်ပြုလုပ်၏။
ကျန်တဖက်ကို မြေပြင်၌ အလုံးအတိုင်း
စိုက်ထူ၏။ ထိုအခါ တလုံးတည်းသော

တိုင်ပေါ်မှ နတ်နန်းဆောင် ဖြစ်လာ၏။
နတ်နန်းဆောင်ရှိ ဝါးကပ်ပေါ်၌
ပြဿဒအထွတ်ကို ငှက်ပျောရွက်
အုန်းလက်ရွက်တို့ဖြင့်
ပုခန်းသည့်များကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်ကြ၏။
နတ်ပန်းမျိုးတို့ကိုလည်း ထုံးစံကကြ၏။
ထိုငှက်ပျောရွက် ပန်းပြဿဒတို့အတွင်း၌သာ
နတ်ရုပ်ထုတို့ ထည့်ထား၏။
ပန်းပြဿဒ၏မျက်နှာစာတွင် နန်းကြမ်းပြင်
ချန်ထားရသေး၏။ ထိုနန်းကြမ်းပြင်ပေါ်၌
တခါတရံ နတ်ဝင်သည့်များ
ကိုယ်တိုင်နတ်ဝင်လျက် ခုန်ပျံ တက်ကလေ့
ရှိတတ်ကြ၏။ နတ်ကွန်းတခုတခုလျှင်
နက္ခတ်စင်တခုနှင့် နတ်တင်စင်တခု
ပေါင်းနှစ်ခုစီ ပါရသေး၏။ နက္ခတ်စင်ပေါ်တွင်
နက္ခတ်ကြိုက်ပန်းတို့သာလျှင်ရှိ၍
နတ်တင်စင်ပေါ်တွင် နံသာခွက်များ၊
ဆိမ်းခွက်များ ပြုလုပ်ထားသော
ထင်းရှူးအမေးတိုင်များ၊ အင်းဆေးများ
စသည်တို့ရှိကြ၏။ နတ်ကွန်းနတ်စင်၏ရှေ့၌
လေးထောင့်စပ်စပ်ပုံသဏ္ဌာန်
ကွက်လပ်တခုရှိ၏။ ထိုကွက်လပ်ကို
သံဖြူခင်းလျက် ရာဇမတ်ကွက်ကာရံပြီးလျှင်
တိုင်တို့၌ ငှက်ပျောပင်များ စိုက်ထူထား၏။

ငှက်ပျော့ပင် တပင်မှ တပင်သို့
ပန်းနွယ်ကြီးများ သွယ်တန်းလျက်
နက္ခတ်ပန်းများ ချည်နှောင် ချိတ်ဆွဲထား၏။
ထွက်ကလပ်အတွင်း၌ ဆေးအင်းထပ်မံ၌
ကိုကာလသားများ၊ ပုခန်းသည်များနှင့်
ပုခန်းခေါင်းဖြစ်သော
ကိုရင်ကြီးဒိုးကလေးတို့သာလျှင် ဝင်ခွင့်ရှိ၏။
ရာဇမတ်ကကကာရံထားသည့်
ကွက်လပ်၏ရှေ့၌ သံဖြူ
ထိုးဖြူတို့ခင်းထားသော “နက္ခတ်ယင်ပြင်”
ရှိ၏။ ထို နက္ခတ်ယင်ပြင်ကို
ပုခန်းလောင်းမိန်းမများ၊ သို့မဟုတ်
ပုခန်းထိန်းမိန်းမကြီးများက စောင့်၏။
“နက္ခတ်ယင်ပြင်”အတွင်းသို့
နတ်ပူဇော်မည့်သူများ ဝင်ထိုင်လျက်
မမတူလက်၌ပါသော ပန်း၊ အမွှေးနံ့သာတို့ဖြင့်
နတ်ပူဇော်ဆုတောင်းကြ၏။ ထိုအခါ
ပုခန်းထိန်းမိန်းမကြီးများက
နတ်ပူဇော်သူတို့၏လက်မှ အမွှေးနံ့သာ၊ ပန်း
စသည်တို့ကို နတ်ကွန်းသို့သွားပို့လျက်
နတ်ကွန်းမှ ပန်တော်ကျ အမွှေးနံ့သာ၊
ပန်းစသည်တို့ကို နတ်ပူဇော်သူတို့အား
ပြန်ပေးကြရပါ၏။ ပန်တော်ကျများကို
ရပြီးသူတို့သည် “နက္ခတ်ယင်ပြင်” အတွင်းမှ

ထွက်သွားကြရဦးဖြစ်၏။
နတ်ပွဲကြည့်သူတို့ကမူ နတ်ကွန်းယင်ပြင်နှင့်
နတ်ကန္တား နတ်ရွာတို့၏ အပြင်မှသာ
ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရ၏။ ပန်တောကျပွန်းများနှင့်
နံသာမွေးများကို ရကြ၍ မြခက်တို့
နတ်ကွန်းယင်ပြင်”မှ
ထွက်သွားကြရသည့်အချိန်၌ ဖိုးလမင်းသည်
ထိုနတ်ပွဲရှိ လူစုလူဝေးကြီးအား
ပုလရည်တို့ဖြင့် သွန်းလောင်းချနေ၏။
လက်ပံပင်ရပ်၌ ထွန်းလင်းနေသော
ကညင်ဆီတိုင်မှတစ်ပါး ကျန်သော
မီးရှောင်တို့သည် အလို့လို
မွေးမှုန့်ကုန်ကြရ၏။ ထိုအချိန်၌
ကိုရင်ကြီး၏ဆေးကျသံသည် ကိုရင်ကြီးဆီမှ
ထွက်လာသည်ဟု မထင်ရှားဘဲ ကောင်းကင်ယံမှ
ကြားရသည်ဟု ပရိသတ်တို့က ထင်လိုက်ရ၏။
ပုစန်းသည်တို့သည်
ကိုရင်ကြီး၏အသံနှင့်အတူ ညင်သာစွာ
ယမ်းယိုင်လှုပ်ရှားလျက်ရှိနေကြရာ လေထဲ၌
ဖြည်းညင်းစွာ လွင့်ပါးနေကြတတ်သော
ထွက်ကြရ၏။ နတ်ပွဲကြည့်သူတို့၏စိတ်၌လည်း
ကိုရင်ကြီး၏ဆေးကျသံနှင့်အတူ
မိမိတို့၏ဝိညာဉ်များသည် မိမိတို့ကိုယ်မှ
ခွာလျက် ကောင်းကင်ယံ၌

လွင်ပျံ့ကာဆေးကျူးရင့်သံ၏နောက်၌
လိုက်ပါလာရသကဲ့သို့ ထင်လာကြ၏။
ဆေးကျူးရင့်သံ၏နောက်မှ
ကောင်းကင်ယံထက်
လိုက်ပါလွင်ပျံ့နေကြရသည်မှာ
ရင်တလှုပ်လှုပ်ခုန်လျက် လေဟုန်စီးရင်း
မောနေကြရ၏။ ရှေးကျလှသော
ဆိုင်းသံသည် ဆေးကျူးသံနှင့်အတူ
ထက်ကြပ်လိုက်ပါလာလျက်
နားထောင်နေသူတို့ကို ချောက်ချားအောင်
ဖမ်းစားထား၏။ နတ်ဝင်ကခုန်နေကြသော
ပုစန်းသည်တို့သည်
အသံအနိမ့်အမြင့်နှင့်အတူ
ဘယ်ညာယံမီးနွေရာမှ လွင်ပါးနေသကဲ့သို့
ပိုမိုယံမီးနွေလာ၏။ တူရိယာသံသည် တိကန့်
ဖြတ်လွှတ်သည်နှင့် မညီသည့်အချိန်က
ရပ်ဆိုင်းသွားသည် မသိသော
ဆေးကျူးရင့်သံကိုလည်း မကြားကြရတော့။
လူတို့သည် အခြားဝိညာဉ်လောကသို့ ပြောင်းကန်
ရောက်သွားကြရဘိသို့ မလှုပ်မရှား တတ်ဆိတ်
ကြက်သေသေနေကြ၏။ ရင်တွင်းမှ
နှလုံးသွေးကျသံသည်
ပြင်းထန်ကျယ်လော့စွာ တဒိန်းဒိန်း
မြည်လာ၏။ လေတိုးသံသည် နားထဲ၌ တဝီဝီ

မြည်နေ၏။ ထိုစဉ် တီးဝိုင်းမှ
စည်တုနှင့်လင်းကွင်းကို ပြင်းထန်စွာ
ရွက်ခတ်လိုက်ကြသည်။ လူအားလုံးတို့သည်
မေတုတည်နေရာ ကမ္ဘာကြီး
ပေါက်ကွဲသွားသဖြင့် လွင်စဉ်ထွက်ကျရတိသို့
'ဖို' ကန် ထိတ်လန့်ကုန်ကြ၏။
ကွဲကြိုးပြောင်းလိုက်သည့်
တီးချက်ဖြစ်လေသည်။ ပုခန်းသည်တို့သည်
ဘယ့်ညာယမ်းနဲ့နေရာမှ ရုတ်ခြည်း
စက်ဝိုင်းကဲ့သို့ လှည့်ပတ် ဝိုင်းကကြ၏။
ပုခန်းသည်တို့၏အလယ်၌ ထိပ်ဝအကျယ်
တလကျောကျောခန့်ရှိသော
ခြေထောက်မြင့်သည့် ရွှေပွတ်ထားသော
ဒေါင်းလန်းနီကြိုးရှိ၏။
ထိုဒေါင်းလန်းနီကြိုးပေါ်၌
ဘေးသို့ဖိတ်လျှံကျအောင် ထည့်တင်ထားသော
မဲဇလီပန်းဖူးပန်းပွင့်များ ရှိနေ၏။
ပုခန်းသည်တို့သည်
ထိုဒေါင်းလန်းနီကြိုးနှင့်တကွသော
ပန်းပွဲကြီးကို ဝိုင်းပတ်လျက် ကနေကြ၏။
ကကြိုးစက်ဝိုင်းသည်တဖက်တည်းသို့
လည်နေခြင်းမဟုတ်၊ လက်ညှစ်
သုံးပတ်ခန့်လည်လိုက်၊ လက်ဝဲရစ်
သုံးပတ်ခန့်လည်လိုက်၊ ထိုနောက် နှစ်ပတ်ခန့်စီ

လည့်လိုက်၊ ထို့နောက် လက်ျာရစ်တပတ်၊
လက်ဝဲရစ် တပတ် လည့်လိုက် စသဖြင့်
လှည့်ပတ် က၊နေကြခြင်းဖြစ်၏။
တပတ်ထက်တပတ် ကကြီးသည်
တေးသံနှင့်အတူ ပို၍ပို၍ မြန်လာ၏။
ထိုအချိန်၌ ဝိုင်းကြည့်နေကြသော
လူအုပ်ကြီးသည် လူချင်းကပ်ကျလာအောင်
ရှေ့သို့ ပူးကပ်တိုးဝှေ့လာကြ၏။
ပုစန်းထန်းတို့က ကတိပါဖြင့်ဖုံးထားသည့်
နတ်သိုင်းကြီးမလုံးကြီး တချောင်းစီ
ကိုကြည့်လျက် ရှေ့သို့ တိုးလာသည့်
လူအုပ်ကြီးကို တားဆီးနေကြရ၏။
ဤလူအုပ်ကြီးကို ပုစန်းထန်းတို့ဖြင့်
တားဆီး၍ မလှုံလောက်၊ ထိုအခါ
ဆေးအင်းထပ်နွဲ့ကြမည့်
ကိုကာလသားတို့ကပါ
တယောက်နှင့်တယောက်
လက်ချင်းဆက်ကြလျက် ကာရံ
တားဆီးပေးနေကြရ၏။ တီးသံသည်
ပို၍ပြင်းထန်လာ၏။ စည်တိုနက်လိုက်သည့်
အသံသည် ကြားရသူတို့၏ရင်၌ တလှုပ်လှုပ်
လှုပ်ရှားစေ၏။ ပုစန်းသည်တို့၏ အကလည်း
ပို၍မြူးကြွလာ၏။ တဦးနှင့်တဦး ဖက်ယမ်း
နမ်းစုတ်ကြတော့မည့် ဟန်ပန်မျိုးဖြင့်

မြေနစ်ကောင် အရွေလိုက်သကဲ့သို့
အစုအစုံတွဲလျက် လေထဲ၌ လွင့်ပါးနေကြ၏။
စက်ဝိုင်းသဏ္ဌာန် ရစ်ပတ်ပုံသည်
ပို၍မြန်ဆန်လာ၏။ ပုခန်းသည်တို့သာလျှင်
မဟုတ်သေး၊ အပြင်မှ ခုံပုံနေကြသော
လူအုပ်ကြီးပါ လှုပ်ရှားလာ၏။
နီးရာလူအချင်းချင်း ပွေ့ဖက်လျက်
စည်တုချက်အလိုက် တဝိုန်းဝန်း ခုန်နေကြ၏။
အရွယ်မရောက်တရောက်
ကိုကာလသားပေါက်ကလေးတို့သည်
ကြီးသူငယ်မရွေး နီးရာ မိန်းမတိုင်းကို
ပွေ့ဖက်လျက် စည်တုချက်၌ အညီ တဝိုန်းဝန်း
ခုန်၏။ လင်မယားအစုံသည်၎င်း၊
သူ့လင်ငါ့လင် သူ့မယားငါ့မယားတို့သည်၎င်း၊
မိန်းမအချင်းချင်း
ယောက်ျားအချင်းချင်းတို့သည်၎င်း
တဦးနှင့်တဦး ပွေ့ဖက်ကြလျက် ခုန်၏။
ပါးစပ်မှလည်း အမြှုပ်ထွက်မတတ်
သံကွန်အော်၏။ နောက်မှ
လိုက်လာသကဲ့သို့လည်း မြန်မြန်လည်း
အော်ကြ၏။ ပူပူကြယ်မြေလူး၊
ကောက်ပဲဝါနမ်းမျိုး ပူပူကြယ်မြေလူး၊
အင်းဆေးပက်မြင်မြူ၊ ပူပူကြယ်မြေလူး၊
ညဉ်းရောငါရောမြူ၊ ဒေါင်းလန်းနီကြီးကို

ဝိုင်းပတ်က၊ နေကြသော ပုခန်းသည်တို့သည်
ပို၍ပို၍ မြန်လာကြကာ လဲပြိုကုန်၏။ ထိုအခါ
'ဝေးဟေးဟေး' ဟူသော မြူးပျော်သံတို့ကို
ပြုကြလျက် ဒေါင်းလန်းကြီးထဲမှ
မဲလီဖူးပွင့်တို့ကို ဆုပ်ချဆုပ်ချ
လူအုပ်ကြီးထဲသို့ ပစ်ပေါက် ပြန်ကျပစ်ကြ၏။
ထိုအခါ လူအုပ်ကြီးက မိမိတို့ဆီသို့
ကျလာသည့် မဲလီဖူးပွင့်များကို
လှယက်ကောက်ယူကြ၏။
ပစ်ပေါက်သူတို့ကလည်း အလွအယက်
ပစ်ပေါက်၏။ ကောက်ယူသူတို့လည်း
အလွအယက် ကောက်ယူ၏။
ဒေါင်းလန်းကြီးထဲရှိ မဲလီဖူးများ
ကုန်သောအခါ ပုခန်းသည်တို့သည်
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကခုန်နေကြရာမှ
သတ်လစ်လျက် လဲပြိုကုန်ကြ၏။ ထိုအခါ
လူအုပ်ကြီးသည် မိမိတို့လှယူရရှိသော
မဲလီဖူးများကို မြတ်နိုးစွာ ယူဆောင်လျက်
မိမိတို့အမိသို့ ပြန်ကုန်ကြလေပြီ။ သို့သော်
ကိုရင်ကြီးနှင့် ကုကာလသားတို့ကား
မပြန်ကြကုန်သေး။ သူတို့သည် ပုခန်းသည်တို့
ပြန်ကုန်ကြသည့်တိုင် တညလုံး ရှိနေကြ၏။
ဆေးကျူးခြင်း၊ မနုစုတ်ခြင်း၊ သဒ္ဓါတင်ခြင်း၊
သစ္စာစောင့်ထိန်းခြင်း စသည်တို့ကို

ပြုလုပ်လျက် မိုးအလင်း နေကြကုန်၏။

အခန်း (၂)

နောက်တနေ့ဖြစ်သော တနင်္ဆောင်မုန်းလပြည့်
အဖိတ်နေ့၌ နက္ခတ်ပူဇော်ပွဲ လှည့်လာခြင်းကို
ပြု၏။ ထိုနက္ခတ်လှည့်လည်ရာ၌ ဂြိုဟ်များ
နတ်များလည်း ပါရှိ၏။
ဆေးအင်းလက်ဖွဲ့တို့လည်း ပါ၏။ ထိုပွဲသည်
နက္ခတ်ပွဲ နတ်ပွဲသက်သက်ဖြစ်သောကြောင့်
ဘုရားနှင့် ရဟန်းသံဃာတော်တို့ မပါကြ။
သို့သော် ပွဲကျောင်းကိုရင်ကြီးသည်
ဦးဆောင်ရှေ့ရွက်ပြု၍
စံဥပေးရသူဖြစ်သောကြောင့်
ကိုယ်တိုင်ပါဝင်လှည့်လည်၏။
နက္ခတ်လှည့်လည်ပွဲ၌ လွန်ခဲ့သည့်ည၌က
လုယူရရှိသွားကြသော မဲဇလီဖူးများကို
ဆေးဖက်အဖြစ်သုံးရန်
အခြောက်ယူထားသောမဲဇလီဖူးများနှင့်အတူ
ရှေးနှောပြုတ်လျက် လက်သုပ်ပြု၏။
ထိုမဲဇလီဖူးသုပ်ကို ဖက်စိမ်းဖြင့်
အထုပ်အထုပ်ပြု၍ အချို့ဘုရားနှင့်
ကျောင်းများသို့ လှူ၏။ အချို့သက်ကြီးဝါကြီး
မိဘဘိုးဘွားထံသို့ ပို့၏။ အချို့မိတ်ဆွေ
အပေါင်းအသင်းများအိမ်သို့ ပေး၏။

ထို့အပြင် နက္ခတ်ပွဲ လှည့်လည်ရာ၌
ပါလာကြမည့် ကုကာလသားတို့ကို
ပစ်ပေါက်ရန်လည်း သိမ်းထားကြ၏။
အပျိုတို့သည် မိမိတို့ပစ်ပေါက်ရန်အတွက်
ရွည်ရွယ်ထားသည့် မင်္ဂလာသုံးသပ်များကို
မိမိတို့စိတ်ကြိုက် အထူးတလည် ထပ်ကြ၏။
ထို့နောက် အိမ်အထက်ထပ်ရှိ ပတ်ထားသော
ပြတင်းပေါက်၊ သို့မဟုတ် အိမ်ရှေ့
ပုဏ္ဏားကွယ်တို့၌ ပန်းကန်
လှိုင်ပန်းစသည်တို့ဖြင့် အသင့်ထည့်ထား၏။
ထို့နောက် မိမိတို့ကွယ်ကို ဝတ်သစ
ဆင်သစ်တို့ဖြင့် အသင့်ပြုပြင် ဖြီးလိမ်းလျက်
စောင့်၏။ နက္ခတ်ပွဲလှည့်လည်လာသည်နှင့်
မိမိတို့ပစ်ပေါက်လိုသည့် ကာလသားကို
ချောင်းမြောင်းကြည့်ထားနှင့်လျက်
မိမိစောင့်နေသည့်
ပြတင်းပေါက်ရှေ့တည့်တည့်သို့
ရောက်သည့်နှင့် သို့မဟုတ်
ပုဏ္ဏားကွယ်ရှေ့တည့်တည့်သို့ ရောက်သည့်နှင့်
ဖုန်းကန် လူလုံးပြု၍ မိမိပစ်ပေါက်လိုသည့်
ကာလသားကို မင်္ဂလာသုံးထပ်ဖြင့် ထိမှန်အောင်
ပစ်ပေါက်၏။ ဤသို့ပစ်ပေါက်ခြင်းသည်
အဘိပါရက စစ်သူကြီးကတော် ဥမ္မာဒန္တက
ဖုန်းကန် လေသာတခါးကို ဖွင့်၍ ပန်းများဖြင့်

ပစ်ပေါက်လိုက်သောအခါ
သိဝိဘုရင်မင်းရာဇာကြီးသည် ဥမ္မာဒန္တီကို
အရူးအမူး စွဲမကခဲ့ရသည်ဆို၏။
မိန်းကလေးတို့သည် ဤထိုးအတိုင်း
နက္ခတ်ပွဲ၌ လှည့်လည်လာကြသော
ကိုကာလသားတို့ကို ပစ်ပေါက်လိုက်သောအခါ
မိမိပစ်ပေါက်လိုသည့် ကာလသားအား
ထိမှန်သည်နှင့် ကိုကာလသားသည် မိမိအား
အရူးအမူး စွဲမကလာသည်၊ မစွန့်ပစ်နိုင်ဟု
ယုံကြည်ယူဆကြ၏။ သို့သော်
ကိုကာလသားက မိမိအား ပြန်လည်ပစ်ခတ်၍
ထိလျှင် တန်ပြန်ခြင်းခံရသဖြင့် ဘာမျှမဖြစ်ဟု
ယုံကြည်ထားကြသည်။ အဖတ်နေ့ညနေချမ်း၌
နက္ခတ်ပွဲဇာရန် ပန်းအမေးနံသာ ငှက်ပျောပွဲ
အုန်းပွဲတို့ဖြင့်၎င်း၊ ပုဆိုးသည်တို့၏
အကအခုန်ဖြင့်၎င်း
အလွန်စည်ကားပျော်ရွှင်စွာ
လှည့်လည်လာကြသောအခါ
နက္ခတ်စံအိမ်တို့၏နောက်၌ ဆေးမင်တို့ကို
သိဒ္ဓိတင်ကြမည့် ကိုကာလသားတို့
လွှဲကပါလာကြ၏။
ကိုကာလသားတို့၏နောက်၌ ဆေးမင်
ဝါသနာပါကြသော သက်ကြီးရွယ်ကြီးတို့လည်း
ပါ၏။ ထိုလှည့်လည်ပွဲတွင် မဲလေထုပ်ဖြင့်

အများဆုံး အပစ်အခတ်ခံရသော
ကာလသားကား ကောင်းမြတ်တည်း။
ဤအတိုင်းသာဆိုလျှင် ကောင်းမြတ်သည်
မိန်းကလေးအတော်များများအဖို့ သိဝံ့ဘုရင်
မင်းတရားကြီးကဲ့သို့ အရူးအမူး
ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။ ဖြစ်ချင်လျှင်ဖြစ်ပါစေ၊
ထိုသို့သောအချိန်အခါက ထိုကာလသား
ယောက်ျားကလေးတိုင်းလိုလိုတို့သည်
မိန်းမပျိုကလေးအတော်များများ၏
မဲဇလီဖူးသုပ် အထုပ်ဖြင့် ပစ်ပေါက်ခြင်းကို
ခံယူလိုကြသည်ချည်း ဖြစ်ကြ၏။ ထိုနောက်
မိမိတို့ကာလည်း ယင်းသို့ မိမိအား
ပစ်ပေါက်သည့် မိန်းကလေးတိုင်းတို့အား
ပြန်လှန်၍ ထိမိန်အောင်
ပစ်ပေါက်လိုကြသည်ချည်းဖြစ်ကြ၏။
သို့သော် ယခုချက်ခြင်း
ပြန်လှန်ပစ်ပေါက်ခြင်းမျိုး မပြုလုပ်ကြရ။
နက္ခတ်ပွဲလှည့်လည်နေစဉ်အခါ၌
ဆေးမင်းကြီးမည့် သဒ္ဓိတင်ကြရမည့်
အခွင့်အရ ကိုကာလသားတို့သည် မိမိတို့
ကိုင်ဆောင်လာကြရသော ဆေးမင်း
ပန်းနံသာတို့ကြောင့် သိက္ခာတော်ရ
မထေရ်ကြီးများကဲ့သို့ လှည့်လည်အဖွဲ့၏
ရှေ့နောက် အစီအစဉ်အတိုင်း ကြွနွဲ့ရစွာ

လိုက်ပါကြရမဲ့ဖြစ်၏။ မိမိအား
ပန်းဖူးသုပ်အထုပ်ဖြင့်
ပစ်ပေါက်လိုက်ကြသည့် အပျိုတို့ကို
စိတ်တွင်းကသာ မှတ်သားလှက်ကြရ၏။
လှည့်လည်ပွဲ ပြီးကြ၍ နက္ခတ်ပူဇော်ပွဲ
စတင်ပြုလုပ်ကြသည့် ကြယ်စုံ
ထွက်ပြေးသောအချိန်သို့ ရောက်မှသာလျှင်
လှည့်လည်စဉ်က မိမိအား စ, လိုက်ကြသည့်
အပျိုတို့ကို မိမိတို့ကိုယ်တိုင်ပြုလုပ်ပေးသည့်
ပန်းဖူးသုပ် ဖက်ထုပ်များဖြင့် အတုံးအပြန်
လိုက်လံ ပစ်ပေါက်နိုင်ခွင့်ရှိ၏။ သို့သော်
ယောက်ျားလေးတို့အား စ, လိုက်မိကြသော
အပျိုတို့သည် ထိုအချိန်အခါမျိုး
ရောက်သည်နှင့် မိမိတို့၏
အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ဝင်ကာ တံခါးကို
အလုံပိတ်လျက် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်
ကျိတ်ရယ်နေတတ်ကြသည့်ချည်းဖြစ်၏။
အတုံးအပြန်ခံရကြရအောင် နေလေ့ မရှိကြ။
ထိုအခါ အပျိုတို့၏ ပန်းသုပ်အထုပ်ဖြင့်
ပစ်ပေါက်ခံလိုက်မိကြရသော
ကိုကာလသားသည် နောင်သောအခါ၌
ထိုအပျိုအား အရူးအမူး ကြိုက်မိနေရသော
အချစ်သားကောင် ဖြစ်မလာစေရေးအတွက်
အိပ်ခန်းအတွင်းမှ ထိုအပျိုထွက်လာအောင်

နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကြံဆောင်
ကြိုးစားရသည်မှာလည်း ပျော်စရာပွဲကြီးတခု
ဖြစ်သတည်း။ စံတုတ်သည် ထိုဒုက္ခမှ
ကင်းလွတ်ရသော

ကာလသားတယောက်ဖြစ်၏။
စံတုတ်၏စိတ်ဆန္ဒ၌ ထိုဒုက္ခမျိုး ရချင်ရပါစေ၊
အပျိုတယောက်ယောက်၏ ပန်းဖူးသွတ်ဖြင့်
ပစ်ပေါက်လိုက်ခြင်းကို ခံယူလိုနေ၏။
အထူးသဖြင့် မြခက်၏ပစ်ပေါက်မှုကို ပို၍
ခံယူလို၏။ သို့သော် စံတုတ်ကြီးအား
မည်သည့်အပျို တစုံတယောက်ကမှ
ပန်းဖူးသွပ်ဖြင့် ပစ်ပေါက်ခြင်း
မပြုလုပ်လိုက်ကြလေ။ အထူးသဖြင့် မိမိအား
မဝခံပုဆိုးပေးသောကြောင့်... ဝဲမှောင်တွင်
ထောင်ပုဆိုးနှင့် ကြားဝင်လာခဲ့ရပါလျက်
ပုဆိုးရှင်ဖြစ်သည့် မြခက်ကပင်လျှင် မိမိအား
ပန်းဖူးသွပ်ဖြင့် ပစ်ပေါက်ခြင်း မပြုလိုက်။
မြခက်တို့ အမေရှေ့သို့ ရောက်သည်နှင့်
ပုဏ္ဏားကွယ်မှ အမေ့ဝသို့ရောက်သည်အထိ
မြန်းကန် ပြေးထွက်လာကာ
ပန်းဖူးသွပ်အထုပ်ဖြင့် သေသေချာချာ
မိမိရေကြိုး ပစ်ပေါက်လိုက်သည်ကား
ကောင်းမြတ်ကိုသာဖြစ်၏။
မြခက်သည်ပစ်ပေါက်လိုက်တိုင်း

မိမိထိမှန်လိုသူကို သေသေချာချာ
ထိမှန်ပါလျက် တထုပ်တည်းဖြင့်
မပြုံးမစီးနိုင်သေးဘဲ သုံးထုပ်တံတိ
ဆက်ကာဆက်ကာ ပစ်ပေါက်၏။
မြခက်၏တကိုယ်လုံးမှာ သစ်လွင်နေ၏။
မြခက်၏မျက်နှာ၌ သနပ်ခါး အဖွေးသားနှင့်
ဖွစ်၏။ မြခက်၏ပါးစပ်မှ ပြုံးနေ၏။
မြခက်၏မျက်လုံးမှာ
တောက်ပကြည်လင်နေ၏။
မြခက်၏လှုပ်ရှားမှုမှာ ကြော့မော့၏။
ထိုနောက် မြခက်သည် အလွန်ကျေနပ်စွာ
မျက်လုံးညှိုးပြီးဖြင့် ကောင်းမြတ်ကို
စူးစိုက်ကြည့်လျက် မည်သည့်မျှ
တွေ့လိုက်ဟန်မရှိဘဲ အမိထသို့
ပြေးဝင်သွား၏။
ညောင်သာယာရွာကလေးအတွင်း၌ ပန်း၊
ဆိမ်း၊ တံခွန်ကုက္ကား၊ နတ်ရုပ်စသော
အဆောင်အယောင်တို့ဖြင့်
နက္ခတ်ပဲလှည့်လာကြသောအခါ ပန်းထုပ်ဖြင့်
ပစ်ပေါက်ကြသော အပျိုတို့မှတစ်ပါး အိမ်တိုင်း
အိမ်တိုင်းရှိ ကလေးလူကြီး လူကုန်လိုလို့
အိမ်ရှေ့လမ်းဘေးသို့ ထွက်လာကြလျက်
အမွေးနှံသာ၊ ပန်း၊ ဆိမ်း၊ သစ်သီးတို့ဖြင့်
ဆွမ်းကြီးလောင်းသကဲ့သို့

လောင်းကြရသေး၏။ ပူဇော်ကြ၏။
နက္ခတ်တို့ကို ဦးခိုက်ကြ၏။ ထိုအခါ
လှည့်လည်ရာ၌ ပါဝင်သူတို့က
ပေးလှူပူဇော်သမျှကို ယူဆောင်သွားကြရ၏။
စင်စစ် ထိုအရာအားလုံးတို့သည် နက္ခတ်များ၊
နတ်များနှင့်သာ သက်ဆိုင်ခဲ့သော်လည်း
ဦးစီးဦးဆောင်ပြုလုပ်၍ လှည့်လည်လာသော
ကိုရင်ကြီးသည် မိမိကိုယ်တိုင်
ရှင်သာမဏေကြီး ဖြစ်နေရသောကြောင့်
ရှေးဦးစွာ ဘုရားကျောင်းများသို့ ပို့၏။
ထို့နောက် နက္ခတ်စင်၊ နတ်စင်များသို့
ပေးပို့၏။ ညဘက်၌
မီးထွန်းညှိပူဇော်ကြသောအခါတွင်လည်း
နက္ခတ်များ၊ နတ်များအတွက်ချည်း မပြုကြဘဲ
ရှေးဦးစွာ ဘုရားကျောင်းများနှင့်စေတီတော်
ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တို့ကို မီးထွန်းညှိပြီးမှ
ကျန်သော ပန်းဆီမီးတို့ကို နက္ခတ်စင်
နတ်စင်တို့သို့ ပေးပို့၏။ မီးထွန်းညှိပူဇော်ခြင်း
ပြု၏။ ဤသို့ဖြင့် ပွဲကျောင်းမှကိုရင်ကြီးက
ဦးဆောင်ပြုလုပ်လာခဲ့သဖြင့်
ညောင်သာယာရာကလေး၏ နက္ခတ်ပူဇော်ပွဲ
ဆီမီးထွန်းညှိပွဲသည် စေတီတော်နှင့်တကွ
ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တို့အတွက်ပါ ပွဲတော်ကဲ့သို့
ဖြစ်လာရ၏။ ကိုရင်ကြီးသည်

တန်ဆောင်မုန်းလပြည့် အဖိတ်နေကစ၍
ပန်းဆီမီးတို့ဖြင့် နက္ခတ်ပူဇော်ပွဲ
ပြုလုပ်ပြီးနောက် ဆေးအင်း ကျုံးရင်းခြင်း၊
အချန်အခါတက်ခြင်း၊ မန္တန်စပ်ခြင်း စသော
အမှုတို့ကို ပြုပြု၏။ ထို့နောက်
အဆောင်အင်း၊ ဆေး၊ လက်ဖွဲ့တို့ကို
သိဒ္ဓိန်းခွင့် ဆေးမင်ထပ်ခွင့်ရသော
ကာလသားတို့အား ပေးဝေလျက်
လပြည့်နေ့ညအတွက် အချန်အခါ
ကြားပြီးလျှင် လွှတ်လိုက်၏။ ထိုအချိန်၌
ညောင်သာယာတရွာလုံး နက္ခတ်တို့အား
ပူဇော်သောမီးများဖြင့် ဝင်းထိန်လျက်ရှိ၏။
ရှေ့တွင်းရေကန်၊ ကျကျလယ်ယာ၊
အိမ်လှေကားတက်နှင့်တကွ မြို့တွင်းဥယျာဉ်ရှိ
ပန်းခြံတို့ကိုပါမကျန် ဆီမီးခွက်များဖြင့်
ထွန်းညှိပူဇော်ထားကြ၏။ ဝတ်သစ်
ဆင်သစ်တို့ဖြင့် တရွာလုံး လှည့်လည်
လည်ပတ်ကြ၏။
အကျွေးအမွေးများဖြင့်လည်း ဧည့်ခံ၏။
တအိမ်နှင့်တအိမ် စားဘယ်သောက်ဖွယ်တို့ကို
ပေးပို့ကြ၏။ အရွယ်လွန်ပြီးသောအဖိုးအို
အဖွားအိုတို့ပင်လျှင် အိမ်ထောင်ကျသစ်စ
လှူငယ်တို့နှင့်အပြိုင် ပူးတွဲလှည့်လည်ကြ၏။
ရွာတွင်းရှိ တောစုးသစ်ပင်ကြီးများ၊

ပညောင်ပင်ကြီးများ၌လည်း မီးတွေထိန်လျက်
ရှိ၏။ ပညောင်ပင်ရင်း၌ ဆီမီးတို့ ပူ၍များပြား
တောက်ပ၏။ သားဆူပန့်သူတို့သည်
ပညောင်ပင်အောက်၌ ဝင်လာမခံ
တုသ်သံဖြစ်၏။ ရွာကလေးတခုလုံး၌
ဆီမီးရောင်စုံတို့သည် ကောင်းကင်၌
ဆင်ယင်ထားသော ကြယ်တာရာတို့ကို
အနှိုင်ရအောင် တုပြောင်နေသကဲ့သို့ရှိ၏။
ဝတ်သစ်ဆင်သစ်တို့ဖြင့်
ရောင်လို့ဆင်မြန်းထားကြသော သူတို့သည်
ကောင်းကင်၌ ရွှေလျားနေကြသည့်
တိမ်ရောင်စုံကို ပြိုင်လျက် အနိုင်ယူကာ
သားလာနေကြ၏။
ကြိုတင်ဆောက်လုပ်ထားသည့်
ရွာလယ်မဏ္ဍပ်ကြီးအတွင်း၌
မြေဝိုင်းကချေသည်တို့သည် နိပါတ်တော်
ဇာတ်ထွပ်များ ခင်းကျင်း ကပြနေကြ၏။
ထိုမြေဝိုင်းဇာတ်ပွဲ၏ ပတ်ပတ်လည်၌
အစုံအစုံသော ဇနီးမောင်နှံတို့သည်
ပခုံးချင်းပြိုင် လက်ချင်းကွိုင်ကြွလျက်
ကယုကယင် တပူးတွဲတွဲ ရှိနေကြ၏။
အဖော်မရှိသေးသော တကိုယ်တည်းသမား
အပျိုလူပျိုများက ချစ်ငွေသန်းသော
မျက်လုံးတို့ဖြင့် ခွန်ရသည် သားကောင်တို့ကို

ရှာသကဲ့သို့ လူစုလူဝေးတို့၏ကြား၌
ချစ်ဖက်ချစ်ဖော်ကို ရွေးချယ် ရှာဖွေနေကြ၏။
တခါတရံ လူစုလူဝေးကြီး၏အကြားမှ
လေးလုံးသော မျက်ဆန်၊ လေးတန်သော
မျက်စောင်း၊

လေးချောင်းသောမျက်ကြွေတို့သည်
အချင်းချင်း ထိတွေ့ကပ်ငြိမ့်ကြရာမှ
တဦးရှုရာသို့တဦး တိုးဝှေ့ရောက်လာကြလျက်
ပုခုံးချင်းယှက်
လက်ချင်းဆက်မိသွားတတ်ကြ၏။

ဤသို့သောအချိန်မျိုးတွင်
နက္ခတ်ပွဲလှည့်ကြည့်စဉ်က ပန်းဖူးသုပ်
ဖက်ထုပ် အထိခကြရသူတို့ကား
မိမိတို့အပျိုများအား ‘တန်ပြန်’
နိုင်ကြရေးအတွက် မဲလေဖူးအသုပ်
ဖက်စမ်းထုပ်များဖြင့် ရွာရိုးသို့
လှည့်နေကြပေပြီ။ ဤအတိုင်း တညကုန်ခဲ့၏။
နံနက်လင်းသည်နှင့် တန်ဆောင်မုန်းလ၏
ကြည်လင်သော နေရောင်အောက်တွင်
ညောင်သာယာရွာကလေး၏ခြံဝင်းနှင့်
အမကပြင်တို့၌ ရွှေညိုရောင် လှနေသော
မဲလေအပွင့်အဖူးတို့သည်
တမင်ဖြန့်ကြဲထားသကဲ့သို့ ပြန့်ကူးနေ၏။
ပြေပွင့်စ ဖက်စမ်းထုပ်များအတွင်းမှ

ထွက်အန် ကျနေကြသည့်
မဲလီအဖူးအပွင့်တို့ကလည်း ရွှေတုံး
ရွှေခဲများ အန်ထုတ်နေသည့်
မြစ်မီးတုံးကြီးများကဲ့သို့ ဟိုနားတထုပ်
သည်နားတထုပ် မြင်နေကြရ၏။
ရွာလမ်းမပေါ်၌မူ ညောင်သာယာရွာသူ
အုပျိုအိုအိုတို့ ခေါင်းမှ ကျွတ်ကျကုန်ကြသော
နှမ်းကြေးနီသည့် ပန်းပွင့်ပန်းခက်များ၊
လည်မှ ပြတ်ကျပြန်နေသည့် ပုတီးများ၊
ရင်မှ ကျွတ်ကျနေသည့် ရင်စည်း
ရင်ဝတ်တို့ဖြင့် တလမ်းလုံး ဖုံးလွှမ်းတတ်
မြင်နေရ၏။ သို့သော် လမ်းတဖက်တချက်ရှိ
အိမ်တို့၌ကား လူသူမရှိတော့ဘဲသို့
ခြောက်သွေ့တိတ်ဆိတ်၏။
ရွာသူရွာသားတို့သည် တညလုံး
ပျော်ပါးသွားလာပြီးနောက် လင်းအားကြီးမှ
အိမ်ပြန်ရောက်ကြသဖြင့်
အိပ်မောကျနေဟန်ရှိ၏။ သက်ကြီးရွယ်ရင့်
လူကြီးသူမတို့ကမူ ခပ်စောစော
အရက်တက်လောက်က အိပ်ရာမှ ထကြွလျက်
ဘွားကျောင်းကန်သို့ သွားနေဟန်ရှိ၏။
ထိုအချိန်၌ တာဝန်ရှိသော
ကာလသားခေါင်းတို့ကား လမ်းပေါ်၌
ကျကျန်ရစ်သည့်အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း

မှန်သမျှကို ကောက်ယူကာ
ရွာလယ်မဏ္ဍပ်ရှေ့ရှိ ပဒေသာပင်၌
သိလွက်ကြ၏။။ ထို့နေ့၏ည၌သည်
ကြတိကာနက္ခတ်စန်းနှင့် ယှဉ်ပြိုင်သည့်
နေ့ဖြစ်၏။ သစ်ပင်ဆေးဝါးတို့
အစွမ်းထက်ကြသောနေ့ဖြစ်၏။ မဲလီပင်၌
ဆေးပေါင်းခသော နေ့ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်
ယင်းသည့် နေ့တနေ့လုံး၌
ပွဲကျောင်းကိုရှင်ကြီးအဘွဲ့ တပည့်လက်သား
အစုံအလင်နှင့် အလုပ်ရှုပ်ရုံတော့၏။
ပွဲကျောင်းဆရာတော်ကြီးကိုယ်တိုင် ဆေးအင်း
ပြုပြင်စရင်ရေးအတွက် ကြပ်မတ်ညွှန်ကြား
အမန်ပေးနေရ၏။ ထို့နေ့၌ ပွဲဝင်ခွင့်ရ
ကိုကလသားတို့အား အင်းဆေး
မင်သေ့များကို တပ်ဆင်ထိုးနှံလျက် သိဒ္ဓိ
အသစ်တင်ပေးကြ၏။ ယခင်မင်ကြောင်
ထိုးစဉ်က တမင် ချန်ထားခဲ့သော
မင်ဝိုင်း၏အလည်မှ ကွက်လပ်ကို ဂဝံရှုပ်၊
ကြောင်ရှုပ်၊ သူရဿတီ နတ်သမီးရုပ်တို့
ဖြည့်သွင်း ထိုးနှံ၏။ ကြတိကာ နက္ခတ်သည်
အဟန့်၊ အမှောင်၊ မှင်၊ အရပ်၊ ရှမ်းတို့အတွက်
အကျိုးပေးသည်ဟု အယုံအကြည်ရှိကြ၏။
ယင်းယုံကြည်ချက်အတိုင်း
အဟန့်အမှောင်နှင့်ဆိုင်သော ဆေးအင်းတို့ကို

စီရင်ထိုးနှံကြ၏။ ဆေးမင်ဝိုင်းမှ ထွဲခဲ့
ထွက်ခဲ့ကြကုန်သောကိကာလသားတို့အဘို့
ဤမျှနှင့် ကစားပြီးသည် မဟုတ်သေး၊
သူတို့သည် မိမိထိုးနှံသော ဆေးမင်တို့
မည်မျှအောင်မြင် ပြီးစီးသည်ကို
လက်တွေ့စမ်းသပ်ရသည့် ထိုးတမ်းရှိ၏။
ထို့ကြောင့် ဆေးမင်ဝိုင်းမှ ထွက်လာသည်နှင့်
အမှောင်ခိုရွှံ့ သန်းခေါင်ဖိုလ် လုပ်ကြရ၏။
ဤညဉ့်သည် သန့်ခေါင်ဖိုလ်လုပ်ရန်အတွက်
လွယ်ကူသောညဉ့်မဟုတ်၊ တိမ်စင်သော
ကောင်းကင်၌ မြူကင်းသော လသည်
ကောင်းကင်၌ ထန်ထိန်သာလျက် ရှိ၏။
တရပ်လုံး တရာလုံး၌ ရှိနေကြသော
အမတ်ဝိုင်းအမတ်ဝိုင်းမှ အမတ်တို့သည်
ဤညဉ့်အဖို့ သူခိုးဖမ်းရန် ကြိုးစားပမ်းစား
စောင့်နေကြ၏။ မကြီး လေးဘုံတို့
ဦးဆောင်သော မိန်းမကြမ်းကြီးများနှင့်
အပျိုတသိုက်တို့သည် မဏ္ဍပ်ကြီးအတွင်းမှ
အသင့်စောင့်နေကြ၏။ သူတို့နှင့်မနီးမဝေး
စားပွဲခုံကြီးတခုပေါ်တွင် သူတို့အတွက်
ယခုညဉ့်အဘို့ အရေးကြီးသည့်
အသုံးအဆောင်များဖြန့်ကြသော သင်တုံးစား၊
ကတ်ကျွေး၊ ကြိုးခေါ၊ ကြိမ်လုံး၊ ထမင်းခွက်
စသည်တို့ ရှိနေကြ၏။ ထို့ပြင်

သက်နှီးပရိက္ခရာ အစုံတို့လည်း
ရှိနေကြသေး၏။ သို့သော် သူတို့သည် နံနက်
ဆုမ်းချက်ရန်အတွက် ခုခုခုံးရုံး
ကြက်သွန်လုံးခြင်း၊ ချင်းလုံးခြင်း စသော
အမှုများကို ရယ်ရယ်မောမော
ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာပြုလုပ်နေကြ၏။ သူတို့နှင့်
အတူဖြစ်စသော
ကိုင်းလုံးတို့အရပ်တီးဝိုင်းကလည်း
လက်ကောင်းတိုင်း ချလျက် အမြိုင်သားဖြင့်
အယိုင်သွားကို တီးနေကြ၏။ ယင်းသည့်
ညဉ့်အတို ကလေးတို့ပင်လျှင် မအိပ်ကြ၊
ဆိုင်းသံကလေး ချလာတိုင်း မဏ္ဍပ်တွင်းရှိ
နေရာလွတ်တို့၌ ကကြခုန်ကြနှင့် အမောသား။
သို့ပါလျက်နှင့်ပင် ဆေးမင်ဝိုင်းမှ
ထခဲ့ထွက်ခဲ့ကြသူတို့သည် အမှောင်ရိပ်အောက်
ရောက်သည်နှင့်
လူရိပ်လူရောင်ပျောက်သည်ဟု
ယုံကြည်ကြ၏။ ဟ ဝေင်မည့်ခွေးကို
အခါချီကြည့်လိုက်ရုံဖြင့် မဟောင်နိုင်ဘဲ
အမြီးကုပ်လျက် ထွက်သွားရအောင်
ဟနုတားနိုင်သည့်ဆွဲ၏။ အော်မည်ပြုသူတို့ကို
'ဟိတ်'ဟု ချောက်လွှက်ရုံဖြင့် တွေ့သရ
အချောက်ခံဘဲသို့ 'မင်း' မသတ်လစ်
ကျန်ရစ်နိုင်သည်ဆို၏။ ကြောင်အတက်ကို

ပုတ်၍ ဟုတ်ကနဲ့ ခုန်လိုက်သည်နှင့် ဖြုတ်ကနဲ့
အိမ်ခေါင်ပေါ်သို့ပင်

ရောက်သွားနိုင်သည်ဆို၏။ လက်ညှိုးက

အိမ်မြှောင်ကို ယောင်၍ ကုပ်မိလျှင်

လှေကားကို မြှင်ပါလျက် နံရံသို့ တက်ချင်သော

စိတ်တွေ ပေါလာနိုင်သည် ဆို၏။ ထိုအဆိုတို့

မည်မျှ မှန်သည် မှားသည်

မသိဘူးသော်လည်း မဏ္ဍပ်ရှေ့ရှိ ဘေးမဲ့

စည်းဝိုင်းအတွင်းသို့ နွားများ၊ လှည်းများ၊

ဓဉ္ဇအိုးကြီးများ၊ သေတ္တာများ

ရက်ကန်းစင်များ၊ လူအိပ်ပျော်နေလျက်

မ၊ ယူရာသို့ ပါလာခဲ့ရသည့် ကွပ်ပျစ်များ

စသည် စသည်တို့ အကယ်ရောက်ရှိလာကြ၏။

အိပ်လျက်ပါလာခဲ့ရသော မိန်းမယောက်ျား

တစ်စုံတယောက်သည်

ဘေးမဲ့စည်းဝိုင်းအတွင်းသို့ ရောက်ပြီးမှ

မဏ္ဍပ်အတွင်းက ဆွိုင်းသံကြောင့် နိုးလာလျှင်

မပြေးရ မသွားရ၊ ခိုးယူ မယူလာကြသော

ကာလသားတို့က ပိုင်၏။ ထို့ကြောင့်

မိမိအိပ်နေသည့် ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ ဘယ်ကိုမျှ

မဆင်းရဲတော့၊

အလေးအပေါ့အပါးသွားလိုသည့်တိုင်

ကိုကာလသား ခွင့်ပြုပါမှ သွားပြီး

ပြန်လာရ၏။ သို့ပါလျက် အလကား

သွားခင်မပေးသေး။ တကြိမ်ခွင့်ပြုလျှင်
ငွေကြေးမည်မျှ ပေးရမည်ဟု တောင်းဆိုခြင်း
ခံကြရသေး၏။ လဝန်းကြီးခပ်သာသာတွင်
ခိုးဝှက်ရာတို့၌ အောင်မြင်သူများရှိသလို
မအောင်မြင်သူများတို့လည်း ရှိကြ၏။
ထိုသူတို့သည် တစုံတခု
သစ္စာဖောက်သောကြောင့်၊
စည်းမစောင့်သောကြောင့် ဤသို့ အမိခံ
အဖမ်းခံကြရသည်ဟု ယုံကြည်ကြ၏။
အမိအဖမ်းခံရသူတို့အဖို့လည်း မသက်သာလှ၊
စောင့်ဖမ်းသောအမိရှင်သည် အဖော်အပေါင်း
လူစုလူဝေး မီးတုတ် မီးစည်းကြီးများဖြင့်
ပုံတော်လှည့်လာသကဲ့သို့ ထိုဖမ်းဆီးရမသော
သူခိုးကို ခေါ်လာ၏။ ကလေးတသိက်တို့သည်
သူခိုး၏နောက်မှကပ်လျက် သံချပ်ထိုးရင်း
ဆုဆုညံ့ညံ့ လိုက်လာလေ့ရှိကြ၏။
ဤအသံမျိုးကိုကြားရသည်နှင့် မကြီးလေးဘုံ
ဦးဆောင်သော မိန်းမကြီးတသိက်သည်
ကြိုးခွေ၊ ကြိမ်လုံး၊ ကတိကျေ၊ သင်တန်းစား
စသည်တို့ကို တယောက်တခုစီ ကိုင်လျက်
မဏ္ဍပ်ရှေ့မှ ကြောက်ဖွယ် လန့်ဖွယ်
ဟန်ရေးပြခြင်းကခုန်နေတတ်၏။
ဝိုင်းတော်တီးတို့ကလည်း က,ကွက်နှင့် အညီ
တီးတတ် တီးနိုင်လွန်း၏။

ကြက်သွန်နီလှီးနေသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်သည်
မဏ္ဍပ်တွင်းမှ ပြေးထွက်လာကြကာ
“ဘယ်သို့ကြီးများပါလိမ့်” ဟူသော
အတွေးဖြင့် ပျော်မြူး ပြုံးရွှင်စွာ
စုပုံကြွည့်ကြ၏။ မဏ္ဍပ်ရှေ့သို့
ရောက်လာသည်နှင့် ကစေသော
သူခိုးသားသည် မကြီးလေးဘုံတို့ လွှတ်ထဲသို့
ရောက်၏။ “ဟယ် x ဆင်းရဲလွန်းလို့
ခိုးရရှာသာထင်ပါ” အသံနှင့်အတူ
ခိုးသား၏ပုဆိုးကို အတင်းဆွဲချွတ်ယူကြ၏။
ခိုးသားအဖို့ ပုဆိုးချွတ်ယူခြင်း ခရသည်
ကိစ္စမရှိ၊ အပျိုတွေရှေ့၌ ဖြစ်သောကြောင့်
ရှက်လှ၏။ သို့သော် ‘ရှက်ရွက်ပါသောကော’
ဟု ချမ်းသာပေးလေ့မရှိ။ ခိုးသားသည်
မိမိခေါင်းမှ တဘက်ကို ဖြုတ်ကာ
အရှက်လုံရှေးအတွက် ခါးသို့ အမြန်
ရစ်ပတ်လိုက်ရ၏။ “ဟယ်.....
ငတ်ရှာလွန်းလို့ ခိုးရရှာသာထင်ပါ”
စကားဆုံးသည်နှင့် ပါးစပ်ဖြင့် ဝါးထားသည့်
ထမင်းကို ခိုးသားရွှေ့၌ နို့ရည်ဖြင့် ညှစ်ချ
ဆမ်းထားသော ကစိဖတ်များအား ခိုးသား
ပါးစပ် ဖြုလျက် အတင်းထည့်ပေးကြ၏။
ရှုံ့ရှာသည်ဟု ရုန်းလျှင် ကန့်လျှင်
နကနသေးသေးဖြင့် စပ်စပ်ပါအောင် ရိုက်၏။

ထို့နောက် ကကြိုးအမျိုးမျိုး က,ခိုင်း၏။
ထိုသည့်နောက်ကား
မကောင်းသည့်အကျင့်ဆိုးတို့ကို
ဆေးကြောပစ်မည်ဟု တကိုယ်လုံး
ရွံ့ရွံ့ခိုအောင် ရေဖြင့်လောင်း၏။ ပြီးလျှင်
ဆိပ်ကို ကပ်ကျေးဖြင့် ဖြတ်၏။ ထို့နောက်
သင်တုန်းဓားဖြင့် ဦးပြည့်ရိတ်ပေးပြီးလျှင်
မဏ္ဍပ်တိုင်တခု၌ ကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်၏။
သို့သော် နောက်ထပ် ခိုးသားတယောက်
မရလာသေးမီအထိကား မဏ္ဍပ်တိုင်တွင်
အနားယူခွင့် မရနိုင်သေး။
ဘေးမဲ့စည်းဝိုင်းအတွင်း ပစ္စည်းတွေ အစုစု
အပုံပုံ ဖြစ်လာသည်နှင့်အမျှ
မဏ္ဍပ်တိုင်တို့၌လည်း ခိုးသားများ
တယောက်ပြီးတယောက်
ရောက်လာတတ်ကြ၏။ အရုဏ်ဦး၌
ရောင်နီမျိုးလာသည်နှင့်
ဘေးမဲ့ကြိုးဝိုင်းအတွင်းရှိ
ပစ္စည်းစုအစုအပုံကြီးသည် တိုင်မပါဘဲ
ပဒေသာပင် စိုက်ထူထားသကဲ့သို့ မြင့်မားစွာ
စိုက်ထူပြီး ဖြစ်နေရ၏။ အယူ အမ
ခက်လှသော လူသားများ နားများပင်လျှင်
ကောင်းကင်အမြင့်သို့ ရောက်ရှိနေလေအောင်
အစွမ်းပြထားလေ့ရှိကြ၏။

ရောင်နီအမြဲတွင် ပစ္စည်းခုံတို့ ပဒေသာပင်
ပေါက်သကဲ့သို့ စိုက်ထူပြီး ဖြစ်နေသလို
မဏ္ဍပ်တိုင်တို့၌ ရှိနေကြသော
ခိုးသားတို့သည်လည်း အားလုံး
ခေါင်းတုံးရိတ်ပြီးဖြစ်နေကြ၏။ နံနက်
နေ့ရောင်ပြူသည်နှင့် ပစ္စည်းအခိုးခရသော
အမိရှင်တို့သည် မဏ္ဍပ်ရှုရာသို့
စုပြုံရောက်ရှိလာကြရ၏။ ထို့နောက် မိမိတို့၏
ပစ္စည်းများကို ငွေကြေးတန်ဘိုးထား၍
ဝယ်ယူကြရ၏။ ပစ္စည်းကိုဝယ်ယူရုံမျှဖြင့်
မရကြနိုင်သေး၊ မိမိတို့ပစ္စည်းကို မိမိတို့ဘာသာ
ဖြတ်ယူမသွားနိုင်ကြလျှင် ဖြတ်ယူခ
ပေးကြရသေး၏။ အကယ်၍ မိမိကိုယ်တိုင်
ဖြတ်ယူသဖြင့် အခြားပစ္စည်းများ ပြိုကျ
ကွဲပျက်ကုန်ပါက တန်ဘိုးထားသမျှ
လျော်ကြရတတ်သောကြောင့် မည်သူမျှ
မိမိ၏ပစ္စည်းကို မိမိဘာသာ
ဖြတ်ယူခြင်းမပြုကြ။ ခိုးရာပါပစ္စည်းများကို
ရောင်းချ၍ရသော ငွေစသည့် မဏ္ဍပ်အတွင်း
အသင့်ရှိနေသော သင်္ကန်းပရိက္ခရာတို့ကို
ဝယ်ယူရန်ဖြစ်၏။ ထိုဝယ်၍ရသော
သင်္ကန်းပရိက္ခရာတို့ဖြင့် ဖမ်းမိ ခေါင်းတုံးပြီး
ဖြစ်နေသော ခိုးသားတို့အား ရှင်ပြုခြင်း၊
ပဉ္စင်းခံခြင်းတို့ ပြုလုပ်ကြရ၏။ ထို့ကြောင့်

တန်ဆောင်မုန်း လှပြည့်ကျော်တရက်နေ
နံနက်၌ တရားလုံးရှိလှတုံသည်
ထိုရွာလယ်မဏ္ဍပ်ကြီးရှိရာသို့
ရောက်ရှိလာကြကုန်၏။ တောင်ကျောင်း
မြောက်ကျောင်းတို့မှ
ဆရာတော်ကြီးများနှင့်တကွ ရဟန်း
ရှင်သာမဏေတို့လည်း ထိုမဏ္ဍပ်ကြီးရှိရာသို့
အရက်ဆွမ်း ဘုန်းပေးရန်
ကြွရောက်တော်မူပါမည့်အကြောင်း
ပင်ဖိတ်ပြီးဖြစ်နေကြ၏။
ကျွန်းမန်းသေးမီအတွင်း၌ ကိုင်လုံးတို့၏
ဝိုင်းတော်ကြီးမှ ဖျော့နှုတ်လှက်လေသည်။
လေပြေလေညင်းတိုက်ခတ်နေသည့်
သာယာသောနှုတ်ခင်း၌
တိမ်တောင်တုကလည်း လှပစွာ
တောက်ပနေကြ၏။ အနောက်အရပ်၌
ဝင်မည့်ဆဲဆဲပြနေသော
ဖိုးရွှေလမင်းကြီးသည် ပို၍ နှုတ်လှက်
အဝန်းအဝိုင်း ကြီးမားကျယ်ပြန့်ကာ
ချစ်စရာကြီး ဝါနေ၏။ မဏ္ဍပ်မှ
ခပ်စောစောပြန်ကုန်ကြသော
အပျိုတစ်ဦးသည် ရေချိုး မြီးကြ
လမ်းကြွပြီးနောက် ဝတ်သစ်ဆင်သစ်တို့ကို
ဝတ်ဆင်လျက် လူဒါန်းဘွယ်အစုံစုံတို့ကို

ကိုင်ဆောင်ကာ မဏ္ဍပ်ရှိရာသို့
ပြန်လာကြလေပြီ။ မိမိတို့အား မဲဇလီပန်းသုပ်
ဖက်စိမ်းထုပ်ဖြင့် တန်ပြန်
ပစ်ခတ်ခြင်းခရမည်ကို စိုးရွံ့လျက်
လွန်ခဲ့သည့်နေ့မှစ၍ တညဉ့်လုံး ပုန်းရှောင်
အပ်နေကြသည့် အပျိုချော
အပျိုကျော်တစ်စုံတည်းသည်လည်း
ထိုအပျိုအုပ်စုတို့နှင့်အတူ
ရှောနှောပါလာခဲ့ကြ၏။ ထိုသူတို့သည်
ကိုကာလသားတို့ကို စ၊မိလေသောကြောင့်
တနေ့နှင့် တညဉ့်လုံးလုံး
ပုန်းရှောင်နေကြရသူများ ဖြစ်၏။ သူတို့သည်
ပျော်မြူးဘွယ်ကောင်းသည့်ညက
အတွေ့အကြုံများကို လုံးဝ
မတွေ့မသိကြရသေး၊ ထို့ကြောင့် အချင်းချင်း
မေးမြန်းရင်း လိုက်ပါလာကြ၏။
ကိုယ်တွေ့သိရှိသူတို့ပြောသမျှကို တအံ့တဩ
နှားထောင်ကြရင်း ရယ်ဖော့ရွှင်ပျနေကြ၏။
စိမ်းညိုညိုမြေပြင်ကို မခွဲနိုင်ရှာသော
ဖိုးရွှေလသည် ပိုးစစအသွင်မှ ဝါဖျော့ဖျော့နှင့်
ညှိုးလျော်ဆီ၊ နှုတ်ရောင် ပြာညိုသည့်
ကောင်းကင်ကို စကားရောင် နှိုင်းသည့်
တိမ်တောင်တို့က ရမ္မက်ပြင်းစွာ ပွတ်သပ်
ပွေ့ဖက်လိုက်၏။ လေပြေသည် မိခင်ရင်၌

ခေါင်းဖြင့်တိုးနေသော ??? တော၊
တောင်ကမ်း၊ ချောင်း၊ ရေမြောင်း၊
မြေပြန့်တို့ကို တိုးဝှေ့ပွတ်သပ်ဆဲ။
ကုလုံးတုပျော့ဝင်းမှ နံကြီးသည်
လောကဓါတ်ကြီးက သိဆဲလိုက်သည့်
လွမ်းချင်းသံကဲ့သို့ တတ်ဆတ်သည့်
နံနက်ခင်းတခုလုံးကို လွမ်းမိုးအောင်
ကူချဲ့လိုက်၏။ မနိရိသော
အမှောင်ညှို့ညါအတွင်းမှ
စိမ်းရောင်စုံသည့်ထနောင်းပင်၊ တမာပင်၊
မန်ကျည်းပင်တို့သည် ရွာလမ်းဘေး၏
တဘက်တချက်မှ တဖြည်းဖြည်း သဲသဲကွဲကွဲ
ထင်၍ထင်၍ ပေါ်လာဆဲ၊ လှသော မေးသော
အပျိုတန်းကြီးသည် ကြည်လင် ရှန်းလဲ့
ပြုံးစနဲနဲမျက်နှာတို့ဖြင့်
တသောသောရယ်မောကြလျက် မဏ္ဍပ်ရှိရာသို့
ရောက်လာ၏။
စကားကောင်းလာသောအပျိုတသိုက်သည်
မဏ္ဍပ်ရှေ့ရှိ ဘေးမဲ့ကွက်လပ်၌
အိမ်ခေါင်ကျော်ကျော်မျှ မြင့်မားသည့်
ကျီးမန်းပဒေသာပင်ကြီးကို ကြည့်ရန်
မေ့လျော့နေကြ၏။ ‘ဘောအော...ဘောအော’
‘အမေ့.. လန့်လိုက်သတော့...’
အမိပျောက်သောနွားသူငယ်သည် ကျီးမန်း

ပဒေသာပင်ကြီး၏ ထိပ်ဖျား၌
လေးဘက်ကားရပ်၍ အသီးခဲနေရ၏။
နှားသူငယ်၏ခြေလေးချောင်းသည် မလှုပ်နိုင်၊
မရုန်းနိုင်အောင် တုပ်နှောင်ထားခြင်း
ခံနေရရှာ၏။ အရှေ့ဘက်မှ
ယူထွက်လာသောရောင်ခြည်သည်
ကျီးမန်းပဒေသာပင်ကြီး၏ထိပ်ဖျားကို
ရွေ့ရွေ့ဖြင့် လူးပေစေ၏။ နှားသူငယ်၏
တကိုယ်လုံးသည် ရွေ့ရှုပ်ရွေ့တုံးကဲ့သို့ လှုပ်
သစ်လွင်နေ၏။ ကြည်လုံနက်ရှိုင်းသော
နှားသူငယ်၏ မျက်မည်းသည်
ထိတ်လန့်စိုးရွံ့စွာ လှုပ်ရှားသဖြင့် ချစ်စဘွယ်
လှလှန်းရ၏။ ‘ချစ်စရာကလေးတော်၊
ကြည်လုံကပ်ကြပါအုံး၊ သူရိမ့် ကြိကြိဖန်ဖန်
ကြကြီးစည်ရာ လုပ်တတ်သယ’
‘ဟဲ့နေစမ်းပါအုံး၊ သာ... ဘယ်သူနှားတုံး၊
ဦးကြီးကောက်ရ နှားပေါက်ကလေး မှတ်လား၊
ဦးကြီးကောက်ရကဲ့တော့ ပရိက္ခရာတစ်ခုနဲ့
ရွေးယူရမှာပဲ တော်ရေ’ ‘ဟဲ့...ဟဲ့နှားလေးက
ရုန်းသဟဲ့၊ ကြိကြိဖန်ဖန်တော်
နှားလေးအောက်ကလည်းက
လွှည်းဘီးကြီးများ လိမ့်ပြီးပြီကျလာမှဖြင့်’ ‘
ဟတ်...ဟတ်
လှည်းပြီးစွန်းအောက်နဲ့တည့်တည့်

ကွပ်ပစ်ဖက် ကြည့်လိုက်စမ်းပါအုံးဟဲ့၊
တင်းတိမ်ကြီးခြံထားသာ လူမုတ်လား၊
အစစ်ပတော် လူကြီးဟဲ့ လူကြီး’
စီတန်းလာကြသောအပျိုတစ်ယောက်
အတန်းပျက်လျက် လူစုလူဝေးကြီး
ဖြစ်သွား၏။ တယောက်နှင့်တယောက်
လက်ညှိုးဖြင့် ညွှန်ကာညွှန်ကာ ပြောကြ၏။
မမြင်မတွေ့သူများက ‘ဘယ်မှာလဲ
ဘယ်မှာလဲ’ဟု မေးကြ၏။ တခဏချင်းပို၍
ရုံးစုရုံးစု ဆည်ဆည် ဖြစ်လာကြ၏။
‘ဟုတ်ပတော်၊ ဒို့များဖြင့် အံ့ဘ အံ့ပါရဲ့။
ဟောတော့ မိန်းမကြီးတော့၊
ဘယ်သူများပါလိမ့်၊ ဒို့များဖြင့် ခိုးသိသူထက်
အခိုးခံရသူကို ပါလာပြီး မသလက်ရသူကို
ပိုပြီး အံ့ဩပါရဲ့’ ‘သူရဲက ဆေးတွေဝါးတွေ
အဟန့်တွေနဲ့ အပ်မေ့ချပြီး ခိုးလာတော့
နိုးချင်မှ နိုးမှာပေါ့အေ၊ ခိုးသိသူကိုဘဲ
အံ့ဩလှပါသတော်’ ‘အမ်း ဒို့လဲ
ခိုးလာနိုင်သိသူဘဲ အံ့ဩသား၊
သည့်နေ့သည့်ရက် သည့်လို
လွှတ်တံတစ်ခုနဲ့သရက်နဲ့ ပေါ့ပေါ့ရောရော
အပ်သာကူအေ၊ သည့်အခိုးခံရသူ နဲ့တောင်
နဲ့သေး၊ ခိုးသိသူက ခိုးရုံလာလို့သာပဲ’
‘ဗိုင်းနာမ သူများ များဖြင့် စောစောစီးစီး

ပြောလိုက်သာ၊ ခိုးရုံခိုးလို့ ညည်းက
ဘယ်လို့များ လုပ်စေချင်သေးလို့တုန်း၊
အဲသည့်လူ လူကွဲပါခိုးယူနိုင်သွားတာ
အင်မတန်သစ္စာရှိပြီး သမာဓိ ခိုင်မာ
ခိုးယူနိုင်တဲ့အစွမ်းမျိုးရှိသွားတော့၊ ညည်းက
ယုတ်မာစေချင်ပေမယ့် သူ့ခိုးက
မယုတ်မာနိုင်ဘူး၊ ‘ဟိတ် ဟိတ်
ကောင်မတော့ရေ ဟောတော့ အမယ်လေး
ကြည့်လိုက်ကြပါအုံး၊ မြောက်ဖျားက
ခေါင်းကတော့ကြီးရယ်တော့။ ဟိုမှာ ဟိုမှာ
တင်းတိမ်ကြီးကို လှစ်လိုက်ပြီ
ဝမ်းသာလိုက်တာတော်ရေ၊ ကောင်းပါလေစ။
အိမ်ခေါင်းမင်းဆီက အနဲဆုံး
ပရိက္ခရာငါးစုံလောက် အတောင်းခိုင်းရမယ်၊
မရွှေရင် ငါရို့ အပြိုင်ဝယ်ယူကြရမည့်
ပရိက္ခရာဆယ်စုံလောက်နဲ့ ဝယ်ကြရအောင်၊
ဟိတ် ကြားကြလားအေ့’ မိန်းကလေးတွေပီပီ
တယောက်တပေါက် တအံ့တသြ
ပြောနေကြစဉ် ဆိုင်းချိုးသံကြားရသဖြင့်
မဏ္ဍပ်အတွင်းသို့ လှည့်ဝင်လိုက်ကြ၏။
ထိုဆိုင်းချိုးသံသည် သံဃာတော်များ
ဆွမ်းဘုန်းပေးပြီးပြီကြသည့်
အချက်ပြဆိုင်းသံဖြစ်၏။ သံဃာတော်များ
ဆွမ်းဘုန်းပေးပြီး၍ လဘက်ရည်

အကြမ်းဖြင့် နားနားနေနေ လဘက်ပွဲ
ဘုန်းပေးနေကြစဉ် ဖမ်းမိထားသော
ရွာပျော်သူခိုးများအတွက်
ကျေးမနပ်ပစ္စည်းများကို ပရိက္ခရာများဖြင့်
လလွယ်ရောင်းချမြဲ။ မဏ္ဍပ်တွင်းသို့
ဝင်မကြသည်နှင့် ညောင်သာယာအပျိုတို့၏
မျက်လူးများသည် ရွာကျော်သူခိုးများရှိရာသို့
ရှောက်သွားကြ၏။ တုတ်နှောင်ထားကြသည့်
ကြိုးများကို ဖြေပြီးသဖြင့် သံဃာစင်အနီး
မလှမ်းမကမ်း၌ ပရိတ်ချည်များဖြင့်
ခြံထားသည့် လေးထောင့်စပ်စပ်
'ပရိတ်ချူပဝင်း' အတွင်းတွင်
ဖမ်းမိထားသောရွာပျော်သူခိုးများကို
ကတုံးအပြောင်သားနှင့် တွေ့ကြုံရသည်။
အားလုံး မိထားသည့် သူခိုးပေါင်း
ဆယ့်ရှစ်ယောက်ခန့်ရှိ၏။
သူခိုးတို့၏ရှေ့၌လည်း မိမိတို့ခိုးရာပါ
ပစ္စည်းများကို ထိုးစအတိုင်း ချထားကြ၏။
ယင်းပစ္စည်းတို့ကား စုံလှသည်။ လက်ဆံနှင့်
လက်ဆွဲကျည်ပေမူအစ အိုးခွက်၊ ရေပုံး၊
ရေပုံးကြိုး၊ ထွန်တုံး၊ ထယ်တုံး၊
ထန်းခေါက်ဖာ၊ စောင်၊ စောင်းကောက်၊
ဝါးပတ္တလျားတို့ဖြစ်ကြ၏။ သူခိုးတို့ကား
အချို့က မျက်နှာထား ခပ်ပြောင်ပြောင်

တင်းတင်းရှိ၏။ အချို့တို့က ရှက်ပြီးပြီးလျက်
အနိုင်နိုင် မျက်နှာတင်းထားနေကြရသည့်ဟန်
ပေါ်၏။ အချို့တို့ မျက်နှာသန့်သန့်မုန်မုန်ဖြင့်
ဖြေဆည်မရအောင် မျက်နှာထားပျက်
ရှက်ကြောက်လျက်ရှိနေကြ၏။ အချို့ကား
မရယ်မပြုံး ခပ်တည့်တည့် မှင်သေ
စသဖြင့်...။ ညောင်သာယာအပျိုတို့သည်
ရွာပျော်သူခိုးတွေကို ပြုံးစေ့စေ့နှင့်
ကြည့်ကြရင်း
ပရိတ်ချုပ်ဝင်း၏တဖက်ထောင့်သို့
မျက်စိအရောက်တွင်
အံ့ညွှပ်ပျော်ရွှင်သွားကြ၏။ သူတို့မျက်နှာ၌
တမခင်လက်သို့ ဝင်းပသည်ကား
ကျော်ကြားသော ကာလသားပေါက်ကြီး
ကောင်းမြတ်ပါတည်း။ ကောင်းမြတ်ကား
ခပ်တည့်တည့်ပင်ဖြစ်၏။
ကောင်းမြတ်၏မျက်နှာသည် မငုံ့မမော၊
ရှေ့တည့်တည့်ရှိ သံဃာတော်များသို့သာ
ကြည့်နေ၏။ သို့သော်
ကောင်းမြတ်၏မျက်စိက သံဃာတော်တို့အား
မြင်ပုံမရ။ ကောင်းမြတ်၏ရှေ့၌
ခိုးရာပါပစ္စည်းရှိ၏။ ကောင်းမြတ်၏
ခိုးရာပါပစ္စည်းသည် ရွာပျော်သူခိုးတို့၏
ရှေ့၌ချထားကြသော

ခိုးရာပါပစ္စည်းများအနက် အသေးငယ်ဆုံး၊
ပေါ့ပါးဆုံး၊ တန်ဖိုးအနည်းဆုံး။
ယင်းပစ္စည်းကား ရင်စည်းနှင့် အထက်ဆင်
တဆက်တည်း ချုပ်စပ်ထားသည့်
သစ်လွင်သော ပလာတ်တစ်ထည်မျှ
ဖြစ်သတည်း။ ‘ဟောတော
ကိုရင်ကောင်းမြတ်ကြီးရယ်တော့’
လှမယ်၏အသံသည် အထိတ်တလန့်
ထွက်လာ၏။ ညောင်သာယာအပျိုတို့သည်
လှမယ်ကြည့်ရာသို့ ဝိုင်းအံ့ကြည့်လိုက်ကြ၏။
မိမိ၏မျက်လုံးသည် မိမိမြင်နေရသည့်
ကောင်းမြတ်ကြည့်ရင်း မယုံနိုင်သလို
ဖြစ်နေ၏။ ‘ဖြစ်မျှဖြစ်ရလေ
ကိုရင်ကောင်းမြတ်ရယ်’ဟု စိတ်ထဲမှ
မြည်တမ်းရင်း မျက်ရည်တွေ စိုလာ၏။
ထိုစဉ်၌ပင် ခိုးမှုများကို စီရင်ဆုံးဖြတ်ကြမည့်
ဓာကာလသားခေါင်းများနှင့်
အပျိုခေါင်းကြီးများ ‘ပရိတ်ချည်ဝင်း’ရွှေ့သို့
ရောက်လာကြ၏။ သူတို့သည် ခိုးမှုများကို
စစ်ဆေးစီရင်ရမည့် ခုံမင်းကြီးများဖြစ်ကြ၏။
ကိုယ်လုံးတိုင်းဝိုင်းမှ ပတ်တုတ်သံနှင့်
မဏ္ဍပ်ကြီးတခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာ၏။
ခိုးသားများလှောင်ထားသော
ပရိတ်ချည်ဝင်းရှိရာသို့ လူတွေ

ရပြီတိုးလာကြ၏။ မိမိတို့အချင်းချင်း
တာဝန်အသီးသီး ခန့်အပ်ခြင်းခံကြရသော
ခုံတရားသူကြီးများ၊ ခုံတော်ရှေ့နေများ၊
အာဏာပါးကွပ်များ စသည်တို့မှာ
မိမိတို့ဆောင်ရွက်ရမည့်အလုပ်နှင့် မမျှအောင်
မာန်ပါလွန်းလှ၏။

အာဏာပါးကွက်ခေါင်းဖြစ်သော အပျိုကြီး
မမင်းဘုံမှာ လူနို့ဖြင့် ဆမ်းထားသည့်
အပျိုတွေ၏ထမင်းဝါးဖတ်ခက်က တဖက်၊
နွားကန်ကြီးက တဖက်ဖြင့် ကိုယ်ကြီးကို
နုချိန်ချ လမ်းသလားလျက်ရှိရာ ပရိသတ်က
အထူးပွဲကျနေ၏။ မကြာမီ ခိုးမှုများ
စစ်တော့မည့်အကြောင်း ကျေညာလိုက်သဖြင့်
မဏ္ဍပ်တခုလုံး တတ်သွား၏။ သို့သော်
လူအားလုံးတို့၏မျက်နှာသည် တရားရုံးတို့၌
မြင်ရသကဲ့သို့ ထိတ်လန့်စိုးရိမ်နေကြသည့်
မျက်နှာမျိုးမဟုတ်၊ အလွန်ရယ်ချင်လှသည်ကို
အောင်အည်းမျှသိပ်ထားရသကဲ့သို့
ပိုင်းဝန်းနားထောင်နေကြသော ပရိသတ်သည်
လှုပ်ကနဲ ဖြစ်လိုက်က တအားချည်း
ရယ်ပြလှကတော့မည်ဟု အားခ
တာရှုထားသကဲ့သို့ ရှိနေကြ၏။ ‘တောင်ပိုင်းက
အရီးနားသား ချက်ကြီး မမယ်ခအိမ်က
ပန်းအိုးနှစ်လုံးခိုးမှု၊ ချက်ကြီး

ခုံတော်ရှေ့မှာအစစ်ခံရန် မတ်မတ်ရပ်...’
ခုံတော် အမှုလိုက်ကာလသားခေါင်း
ကိုတံမံတောင်က လျှာလိပ် ပါးလိပ်ဖြင့်
အော်လိုက်၏။ ပြုံးနေသော
ပရိသတ်၏မျက်လုံးသည် ပရိတ်ချည်ဝင်း
ရှိရာသို့ စူးစိုက်နေကြ၏။ ထောင့်တထောင့်မှ
ချက်ကြီးသည် ပန်းအုံးနှစ်လုံးကိုပိုက်လျက်
ပြုံးဖြဖြမျက်နှာဖြင့် ဖြည်းညှင်းစွာ ထရပ်၏။
‘ဟတ် မြန်မြန်ထ၊

ဘာဖြစ်ပုံစပ်လုပ်နေရသလဲ၊ နှင့်ကို
အပြစ်ပေးမလို့ဟဲ့ အပြစ်’ မကြီးလေးဘုံက
ထမင်းဝါးဖတ်ခွက်ကြီးကို မြှောက်ပြလိုက်၊
နကန်ကြီးကို မြှောက်ပြလိုက်ဖြင့်
လမ်းအော်လိုက်ရာ ချက်ကြီးက
ကြောက်ရွံ့ဟန် ဒူးနှစ်လုံးကို
ပူး၍တုန်ပြလိုက်သောကြောင့် ပရိသတ်က
ပတ်တုတ်မရအောင် ပွဲကျသွား၏။ ထိုစဉ်....
‘ငချက်ကြီးကို ခိုးရာပါပစ္စည်းနှင့်တကွ
ဖမ်းဆီးရမည့် မမယ်ခနှင့် သမီးပန်းမြတို့ ထ၊
ငချက်ကြီး ခိုးကြောင်းနှင့်
မညသို့ဖမ်းမကြောင်း ယိုးစပ် ခဲ့ဆိုစေ’
မမယ်ခနှင့်သမီးပန်းမြတို့ မိမိတို့နေရာမှ
ထလိုက်ကြ၏။ တရားလိုတို့၏
မျက်နှာများကလည်း

အတော်အောင်နေရဟန်ဖြင့် ပြီးလျက်၊
ပရိသတ်ကလည်း မမယ်ခတို့ကို
ရယ်တော့မလိုပြုံးကြလျက်၊ မမယ်ခက
ခုံတော်ဘက်သို့လက်အုပ်ချီလျက်သည်နှင့်
ခုံတော်အမှုလုပ်က မမယ်ခရှိရာသို့
ညောင်ရွှေချမ်းအိုးတလုံးကို ယူသွားပြီးလျှင်
ရွှေချမ်းအိုးကို ကိုင်စေလျက်
ကျမ်းကျန်စေ၏။ ‘ကျနော့မျိုးမသည်’ ‘
ကျနော့မျိုးမသည်’ ‘ယခုဖြစ်ပွားသောအမှုနှင့်
ပတ်သက်၍’ ‘ယခုဖြစ်ပွားသောအမှုနှင့်
ပတ်သက်၍’ ‘အမှန်အတိုင်းဆိုပါမည်’ ‘
အမှန်အတိုင်းဆိုပါမည်’ ‘အကယ်၍’
‘အကယ်၍’ ‘မမှန်မကန် ဆိုမိပုချေ
(ပါချေ)သော်’ ‘မမှန်မကန်ဆိုမိပုချေသော်’
‘နောက်နောင်ဖြစ်လေရာဘဝတို့၌’
‘နောက်နောင်ဖြစ်လေရာဘဝတို့၌’
‘အဆင်းရဲနှင့် ငရဲ ကင်းရပါစေသား’ ‘
အဆင်းရဲနှင့်ငရဲ ကင်းရပါစေသား’
‘တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်’ ‘
တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်’ ‘မှန်ကန်သော
စကားကို ဆိုမိခွဲပါမူ’ ‘မှန်ကန်သောစကားကို
ဆိုမိခွဲပါမူ’ ‘ယခုမျက်မှောက် ဘဝ၌ပင်လျှင်’ ‘
ယခုမျက်မှောက်ဘဝ၌ပင်လျှင်’
‘စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ဖြင့် လတ်တလော

ပြည့်စုံရပါစေသား၊ ‘စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ဖြင့်
လတ်တလော ပြည့်စုံရပါစေသား’
ခုံတော်အမှုလုပ်ကတိုင်ပေးသည့်အတိုင်း
မမယ်ခက လက်ဆွဲပြီးသည်နှင့်
အမှုလုပ်သည် သန့်ပြန့်စွာ
ထည့်လာစပြုစေသောညောင်ရေအိုးမှ ရေကို
မမယ်ခအား သောက်စေ၏။ မမယ်ခက
ညောင်ရေအိုးက တကျိုက်မျှ သောက်၏။
ထို့နောက် မျက်နှာကို ရှု၍
ကြက်သီးထပ်ပြုလုပ်ရာ ပရိသတ်က
ပွဲကျသွားပြန်၏။ ခုံတော်တရားသူကြီးတို့က
ပရိသတ်က လက်ပြုလုပ်သဖြင့် ပရိသတ်က
တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သွားပြန်၏။ ‘မမယ်ခ
ခုံဆုစေ’ တရားသူကြီး၏အမိန့်ကို
ကြားသည်နှင့် မမယ်ခက
တရားသူကြီးဘက်သို့ လက်အုပ်ချီလိုက်
အသံကို မြင့်၍ အော်လိုက်၏။ ‘ကျနော်မျိုးမ’
မယ်ခ၏အသံသည်
ကျယ်လွန်းလှသောကြောင့် မိမိအသံကို
မိမိလန့်လျက် ရပ်သွား၏။ ပရိသတ်က
ရယ်ကြ၏။
ပြီးနေသောခုံတော်တရားသူကြီးက
လက်ကာပြုလျက် မမယ်ခအား
ဆက်လက်ခုံဆုစေ၏။ ‘ကျနော်မျိုးမသည် ည

သင်းရို့ လာမယ်ဆိုသာ သိသမို့
တမင်စောင့်နေခဲ့ပါသည်ဖယား၊ ထင်သိတိုင်း
သင်းရောက်လာပြီး ပန်းအိုးနှစ်လုံးကို
သင်းအပိုက်ထားသလို ဆွဲအပိုက်လိုက်မှာ
ကျနော်မျိုးမက ချောင်းဟန်လိုက်ပါသဖယား၊
သည်တော့ခါ သင်းက ပန်းအိုး နှစ်လုံးကို
ပိုက်လျက် ရေစင်အောက်မှာ
ဝင်ခဲ့နေပါသဖယား၊ သည်တော့
ကျနော်မျိုးမကလည်း မသိယောင်ပြု၍
သူ့အပေါ်တည့်တည့်က
အပေါ်သွားချလိုက်ပါသဖယား၊
ခုံတော်တရားသူကြီးနဲ့တကွ အားလုံး
ကတော့ပါတော် ပရိသတ်တို့ဆီမှ ရယ်သံများ
ထွက်လာကြ၏။ သို့သော် ပြီးနေသော
ခုံတရားသူကြီးများက ပရိသတ်ကို မူရယ်ရန်
လက်ကာပြုလျက် မမယ်ခအား ဆက်လက်
လျှောက်ကြားရန် အချက်ပေး၏။
‘အသည်တော့ခါ ရေစင်အောက်မှာရှိတဲ့
သင်းဆီက ‘ထို ငန့်လိုက်သာ၊
တော်တော်ယုတ်တီးယုတ်ကန်းသိ
ဂန်းမကြီး’တဲ့၊ အသွန် ကျနော်မျိုးမကလဲ ‘
လာကြပါတော်၊ သခိုးပါတော်
ဟောသည်ရေစင်အောက်မှာ
ဝပ်နေပါသယ်တော်’လို့လဲ အော်လိုက်ရော’

မမယ်ခ၏ခွဲဆိုချက်ကို မည်သူမျှ
မကြားကြတော့၊ တရားသူကြီးများကလည်း
မကြားရတော့၊ ပရိသတ်တစ်ခုလုံး
အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက်ဖြစ်အောင်
ရယ်နေကြ၏။ သံဃာစင်ပေါ်ရှိ
ကုဏ္ဍိသကာကြီးလှသော
တောင်ကျောင်းဆရာတော်ပင်လျှင်
ပြီးတော်မူနေ၏။
မြောက်ကျောင်းပွဲကျောင်းဆရာတော်ကား
ကွမ်းဝါးရင်း အလွန်တက်ကြွစွာ ရယ်မော၏။
ပရိသတ်ကြီးလည်း တော်တော်နှင့်
ငြိမ်သက်မသွားလေ။
ခုတော်တရားသူကြီးတို့က လက်တား၍
အတင်းငြိမ်ခင်းသော်လည်း မရ၊
ကိုင်းလုံးတို့လှစွာ ဖျော့လည်းခွက်
ပတ်လည်းတုတ်၊ လင်းကွင်းကြီးနှင့်လည်း
ဂျမ်းဂျမ်းမည်အောင် နာနာအုပ်လက်မှ
ပရိသတ်က တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သွား၏။
ခုတော်တရားသူကြီးများက
ဆက်လက်စပ်စပ်ခင်းသဖြင့် ပါးစပ်ကို
တဘက်စဖြင့်ပတ်လျက် စပ်ဖြဲဖြဲဖြစ်နေသော
မမယ်ခသည် အနိုင်နှင့် အားတင်းလျက်
မျက်နှာပိုးသတ်လိုက်၏။ ‘
ကျနော်မျိုး..ကျနော်မျိုးမက လာကြပါတော်

သခိုးပါတော့ ရေစင်အောက်မှာပါတော့လို့
အော်လိုက်ရော အစကတည်းက
ကညင်ဆီတိုင်တွေ အသင့်ထွန်းပြီး
စောင့်နေသ ကျနော်မျိုးမ သမီး
ပန်းမြကလည်း
ထွန်းထားသည့်ကညင်ဆီတိုင်တွေ ယူလာပြီး
အိမ်ဘေးပတ်လည်မှာ အပြေးအလွှား
လိုက်စိုက်ထူရော သင်းလဲ
မပြေးသာမပုန်းသာဘဲ မီးရောင်အောက်မှာ
အထင်းသွားကြီးဖြစ်နေပြီး ဝိုင်းလာသည့်
ကိုင်းထွန်းရဲ့ ကုရာကျောရဲ့ လူ့စုလက်ထည်းမှာ
ခိုးရာပါပစ္စည်းနဲ့အတူ မလာပါ ဖယား’
ပြီးစိစိရှိနေကြသော
ခုတော့တရားသူကြီးတို့သည် မမယ်ခ၏
ယိုးစွပ်ချက်ကို ကြားနာပြီးသည့်နောက်
တရားခံချက်ကြီး၏ ထုချေချက်ကို
ဆက်လက်ကြားနာ၏။ ချက်ကြီးကား
မျက်နှာပြောင်သူတည်း။ ထုံးစံအတိုင်း
ညောင်ရွှေချမ်းနှင့် ကျမ်းတိုက်ခံပြီးသည်နှင့်
တပြိုင်နက် သူသည် မမယ်ခကို ကျော်လျက်
ပန်းမြဘက်သို့ မျက်စိချလိုက်ပြီး
ခုတော့တရားသူကြီးများဘက်သို့
လှည့်လိုက်၏။ ‘မနှလုပ်ပါ။
သည်ပန်းအိုးနှစ်လုံးကို ကျနော်မျိုးကြီး

ယူလာခဲ့သာ အမှန်ပါတဲ ဖယား၊ ကျနော်မျိုး
ချက်ကြီးသည် သို့ယူလာခြင်းမှာလ
ခုလာမည့် နေ့တပေါင်းမှာ မောင်မယ်နှင့်အတူ
ပေါင်းရအောင် ဘုရားကိုလှူပြီး
ဆုတောင်းပေးပါလို့ သူ့အမိမသိအောင်
သူ့သမီးပန်းမြက တိတ်တဆိတ်
ပေးလိုက်သည်အတွက် ကျနော်မျိုးကြီး
ယူလာခြင်းပါ’ ပန်းမြ၏မျက်စောင်းသည်
လောက်လေးဖြင့် ပစ်လိုက်သကဲ့သို့
ချက်ကြီးဆီသို့ ရောက်သွား၏။ ‘အလကား
သည်ကာလနာကြီး မဟုတ်တာတွေ
ပြောနေပါသဖယား၊ ဟုတ်လဲဟုတ်ပဲနဲ့၊
သေခြင်းဆိုးကြီး၊ တွေ့ကရာတွေ
ပြောနေသာပါဖယား၊ ချက်ကြီး နင်တော်နော်’
ပန်းမြက ကြားဖြတ်ဝင်ပြောရာမှ
ပြောရင်းပြောရင်း ဒေါသဖြစ်လာ၏။
ပန်းမြ၏မျက်နှာမှာ နီရဲလာ၏။
ပန်းမြ၏အသံမှာ ငိုသံပါလာ၏။ သို့သော်
ခုံတရားသူကြီးတို့က ‘သူပြောတိုင်း ဒီက
ယုံမှာလား၊ သာပေမင် ထိုးစအတိုင်း
ပြောပါစေ၊ သူ့မှာ ပြောခွင့်ရှိတယ်’ ဖျောင်းဖျ၍
ဆက်လက်ပြောစေ၏။ မမယ်ခကလည်း
သမီးကို လှည့်ကြိမ်း၏။ ‘ဟဲ့ သည်လို
ပြောကြရသာဘဲ၊ နင်က

ဘာလို့မခံနိုင်ဖြစ်နေရသလဲ၊ နင်မခံနိုင်ရင်
နင်ရှုံးသာပဲ'ဟု ဆို၏။ ပရိသတ်ကြီးက
ချက်ကြီးကို သဘောကျနေကြ၏။

သားအမိနှစ်ယောက်

ဤသို့တတ်တတ်ဖြစ်နေကြသောကြောင့်
ချက်ကြီးက ပို၍ အားတက်လာ၏။ ‘

ဝေဟင်မှာ မိုးရိပ် မမြင်ရပါဘဲနှင့်
ရေစင်ပေါ်မှာသာ ဘူဘင်နှင့် လေဆင်ပြီး
မိုးရွာချလွန်စဉ်က သူ့သမီး ပန်းမြပါ

ကျွန်မမျိုးကြီးနှင့်အတူ

မိုးစုခွကြရပါသဖွယ်၊ ‘ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း

ချက်ကြီးနော် နင်မဟုတ်သာတွေ’ ပန်းမြက
ငုံသံပါနှင့် တအားအော်၏။ ချက်ကြီးက

ရယ်ဖွဲဖွဲပြီးနေ၏။ ခုံတော်တရားသူကြီးတို့က
ပန်းမြကို တားကြ၏။

တရားခံချက်ကြီး၏မျက်နှာ၌

အောင်နိုင်သူတို့အပြုံးနှင့်။ ‘ကျန်မမျိုးကြီး

အဟုတ်အမှန်တွေကို အစစ်ခံနေခြင်း

ဖြစ်ပါသဖွယ်၊ မယုံလျှင် အဲသည် မိုးနံ့ဟာ

အခုအချိန်အထိ မိပန်းမြ ပါးပြင်မှာ

စံထင်နေပါသေးသဖြင့် သင်းရဲ့ အချင်းချင်း

ယိုင်းပင်းကြမည့် အမျိုးသမီးတွေမပါ။

ကာလသားတွေကို တယောက်စီ

အနမ်းခိုင်းကြည့်ပါသဖွယ်၊ အကယ်၍

ကျနော်မျိုးကြီး ခေါင်း၌စိုခဲ့သော မိုးနံ့နှင့်
မပန်းမြဲပါး၌ စိုခဲ့သော မိုးနံ့တို့
အနံ့ချင်းမတူကြဘူးဆိုပါက ကျနော်မျိုးကြီး
လိမညာအစစ်ခံခြင်းသာ ဖြစ်သဖြင့်
ခုံတော်တရားသူကြီးများပေးသမျှ
အပြစ်ဒဏ်ကို ကျနော်မျိုးကြီး ခံရန်
အသင့်ရှိကြောင်းပါဖယား
တရားသူကြီးများသည့် တရားခံ
ချက်ကြီး၏ဆန္ဒအတိုင်း ပန်းမြဲ၏ပါးကို
သူ့အမေရွာချလှိုက်သည့် မိုးနံ့ နှစ်
နမ့်ကြည့်စေရန် ကာလသား
နှစ်ဆယ်ကျော်လောက် ဆွဲထုတ်လိုက်၏။
ပန်းမြဲငိုတော့မှ
ပန်းမြဲကိုသက်ညှာသည့်သဘောဖြင့်
ပန်းမြဲ၏ပါးကို နမ့်မကြည့်စေတော့ဘဲ
တရားခံချက်ကြီးအား အပြစ်ပေး၏။
တရားခံချက်ကြီး ရရှိသောအပြစ်ကား
ယခုချက်ခြင်း သက်နှုံးစည်းလျက်
ရက်ပေါင်းနှစ်ဆယ်တိတိ ကျောင်း၌
ရှင်သာမဏေအဖြစ်နှင့် နေရလိမ့်မည်
ဖြစ်သတည်း။
တရားသူကြီးတရားစီရင်ချက်အဆုံး၌
ကိုဇလုံးတို့အဖွဲ့က
ပျော်နှက်လိုက်ကြသောအခါ ငိုနေသော

မိပန်းမြပင် ပြီးလာရ၏။ ဤသို့ဖြင့်
အမှုများကို တမူပြီးတမူ စစ်ဆေးလာခဲ့၏။
ရွာပရိသတ်ကြီးတစ်လုံးသည်
အမှုစစ်ဆေးခြင်းကို နားထောင်ကြလျက်
ပျော်ကြ၏။ ရယ်ကြ၏။ ကြည်နူးကြ၏။
ဝမ်းမြောက်ကြ၏။ တနှစ်လုံးလုံး
ကြိုခဲ့တွေ့ခဲ့ကြရသည့် ဆင်းရဲမှု၊ ခိုးရိမ်မှု၊
ပူပန်မှုတို့သည် မေပင်အောက်သို့ရောက်သဖြင့်
မေ့ပျောက်သွားကြရသလို
အားလုံးမေ့ပျောက်ကုန်ကြ၏။
အိမ်မက်ထဲ၌သာ ရောက်နိုင်ကြသည့်
ပျော်မြို့တော်ကြီးတွင် ပျော်ဥယျာဉ်သို့ဝင်၍
ပျော်ပင်တွေအောက်ရောက်ခါ
ခုန်ပေါက်ပျော်မြူးနေကြရသကဲ့သို့
ပျော်တပြုံးပြုံး ပျော်မဆုံးဘဲ တရွာလုံး
အုံးအုံးကျွက်ကျွက်ပျော်၏။ ပါးစပ်တိုင်း
ပြုံး၏။ မျက်လုံးတိုင်း ရယ်၏။ ဘယ်သူမှ
မပြုံးမရယ်သူ မရှိ။

အခန်း (၃)

ခေါင်းတုံးအပြောင်သားနှင့်
အပြစ်ဒဏ်ခံကြရမည့်ဆံဆံ ဖြစ်ကြသော
ရာဇဝတ်ကောင်များပင်လျှင်
ပရိတ်ချုပ်ဝင်းအတွင်းမှ သွားအဖွီးသား၊
ပါးစပ်အပြဲသားကြီးတွေနှင့် ရှိနေကြလေ၏။
ကောင်းမြတ်သည်လည်း ထိုသူများ၏
အကြား၌ ထိုသူများနှင့်အတူ ပြီးနေ၏။
ထိုသူများနှင့်အတူ ခေါင်းတုံးကြီးဖြစ်၏။
ထိုသူများကဲ့သို့ပင်
မန်းကလေးတွေစိတ်ထင်သလို ဝိုင်းဝန်း
လူးခြယ်ပေးကြသော သနပ်ခါးများ
နံ့နင်းအထိန်သားနှင့် တကိုယ်လုံး
ကျားလျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ထိုသူများကဲ့သို့
ပြောနေသမျှစကားများတို့ကိုလည်း
ကြားနေသည်မဟုတ်၊ ပြုနေသမျှ
လုပ်လုပ်ခွခွတို့ကိုလည်း
မြင်နေသည်မဟုတ်။ လူတို့သည်
ကောင်းမြတ်၏ရှေ့၌ ရယ်ကြ၏၊ ပျော်ကြ၏၊
ပြောကြ၏၊ အသံတို့သည်
ကောင်းမြတ်၏နားတွင်းသို့ ဝင်၏။
လုပ်လုပ်ခွခွ မြင်ကွင်းသည်

ကောင်းမြတ်၏မျက်လုံးအကြည်သို့
ထင်ဟပ်၏။ သို့ပါလျက် ကောင်းမြတ်သည်
ဘာတခုမျှ သတ်မထားမိ။ ဖြူညီညီ၊
မိုးဥယျာဉ်ပြင်၌ သစ်လွင်သော
အရောင်တို့ဖြင့် ကလေးမြေးငယ်တို့ကို
လက်တွဲကာ ဟိုတခု သည်တခု အစုလိုက်
အပန်းဖြေနေကြသော
ကြွယ်မိသားစုတို့၏အကြား၌
ကြီးတောင့်ကြီးမား
အထွင်းသားမြင်လှသော ဖိုးလသည်
တကိုယ်တည်း ငေါင်းစင်းစင်း
ယောင်လည်လည် ဖြစ်သန်းသွား၏။
ကြွယ်မိသားစုတို့သည် အချိန်မှန်
ဖြတ်သန်းလာလေ့ရှိသော ဖိုးလကို
မြက်သိပြက်သိဖြင့် စောင်းငဲ့ ကြွည့်ကြ၏။
စတုရန်းလှပသော နုထွားကြီး ဖိုးလသည်
ကြွယ်ကလေးတွေကို အစဉ်ပြုံးပြုရင်း
ယခုအကြိမ်ဖြင့် တွေ့ရတော့လိမ့်နဲ့ဟု
မိုးဥယျာဉ်ကို ဖြတ်သန်းကာ ချစ်သူကို
ရှာမြဲရှာ၏။ ရက်ပေါင်းလပေါင်း
နှစ်ပေါင်းများစွာ တချိန်ချိန်တွင်
တွေ့လိမ့်နဲ့နဲ့ဖြင့် မမောနိုင် မပန်းနိုင်ဘဲ
ချစ်သူအဖော် ရှာနေခဲ့သော ဖိုးလသည်
မိုးဥယျာဉ်၏အလယ်သို့ပင် ကျော်လာခဲ့၏။

ကံခေသောဖိုးလသည် ယခုအထိ ချစ်သူနှင့်
မတွေ့ရသေး၊ ကံကောင်း၍စုန်းထနေသော
ကောင်းမြတ်ကား ဖိုးလကဲ့သို့
ချစ်သူကုမရှာရပါဘဲ ဖြိုးကန်
ချစ်သူနှင့်တွေ့၏။

‘မောင်ရင်ပြန်ကြက်’တွန်စကလေးမျှ
ရှိသေး၏။ ကောင်းမြတ်နှင့်စံတုတ်တို့သည်
အပ်ပျော်နေသည့် အမဲခေါင်းကတော်ကြီးအား
ကွပ်ပျစ်ပါမရွှံ့ယူလာကြပြီး ယခုကလေးတွင်
ဘေးမဲ့စည်းဝိုင်းအတွင်းသို့ ထားပေးခဲ့ကြပြီး
လူချင်းခွဲလာကာစုရှိသေး၏။ အမှန်တော့
ကောင်းမြတ်သည် မပဲနှင့်တွေ့ရန်
ချန်းထားရာသို့ သွားမည့်ဟု စံတုတ်ကြီးအား
ခွဲထားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်
စံတုတ်သည်လည်း မြွေခက်ဆီသို့
သွားချင်သွားလိမ့်မည်ဟု သတ်ရလာကာ
စံတုတ်ကို စလုံနောက်လှသောစိတ်
ပေါ်လာ၏။ ထို့ကြောင့် စံတုတ်ရောက်လာပါက
အခြားတို့နေရာရာသို့ ခေါ်သွားရန်အတွက်
မြွေကံတို့အိမ်ရှေ့မှ စောင့်နေမည်ဟု
မြွေကံတို့အိမ်ရှေ့သို့ လှည့်လာခဲ့၏။
အိမ်ရှေ့သို့ရောက်သည်နှင့် မြွေဝိုင်းတံခါးသည်
ရုတ်တရက်ပွင့်လာကာ မြွေကံ
ထွက်လာတော့၏။ မြွေကံမျက်နှာ၌

သနပ်ခါးတွေအဖွေးသားနှင့်၊
မြခက်၏ခေါင်း၌ ပန်းတွေ အဝေသားနှင့်၊
မြခက်၏ကိုယ်၌
အဝတ်တွေအသစ်သားနှင့်.....
မြခက်၏မျက်နှာသည် ဖိုးလကြီးဝင်းပသလို
ဝင်းပနေ၏။ သို့သော်
ဖိုးလ၏ဝင်းပခြင်းသည်
ချမ်းမြေ့ကြည်နူးမှုကို ပေး၏။
မြခက်၏ဝင်းပခြင်းကား မအေးချမ်း၊
ယောက်ျားတို့၏ ခံတ်ကို လှုပ်ရှားစေစွမ်း၏။
ထို့ကြောင့်ကောင်းမြတ်သည် မြခက်ကို
တွေ့ရသည်နှင့် ရွှင်မြူးလှုပ်ရှားလာ၏။
ပျော်ချင် နောက်ချင်သောခံတ်တွေ ဝင်လျက်
အာရွင်လာ၏။ ‘အမယ်.....နင်က
ဘလူမှတ်လို့ ထွက်လာသလဲ။ ငါ့ဟ၊ ခံတုတ်
မှုတ်ဖူး၊ ‘ဟုတ်ပါသယ်၊ အဝေးကြီးထဲက
တော်မှန်းသိပါသယ်တော့.....။
မဏ္ဍပ်သားမလို့ တယောက်ထဲမို့
လုကပို့ပေးစမ်းပါတော်။ အို....ဒီထမီကလဲ
ခဏခဏ တုံတုံနေတော့တာပါဘဲ။
ရှောပါတော် ခဏကိုင်ထားပေးစမ်းပါ’
နှုတ်လှူသက်လှသောမြခက်သည်
ပြောပြောဆိုဆို လက်ထဲမှ ရက်ဖျင်လိပ်တစ်ခုကို
လှမ်းပေးရင်း ထမီကိုပြင်ဝတ်တော့မည်ကဲ့သို့

ပြု၏။ ကောင်းမြတ်က ပေးသည့်ဖျင်လိပ်ကို
လှမ်းယူထားရင်း မြခက်၏မျက်နှာကို ပြီးစနဲ့
ကြည့်၏။ `ငါက ချိန်းထားသူရှိရာကို
သွားမလို့ဟ။ ခံတုတ်ကြီး
အံ့ခတ်ခွေက်လာလိမ့်မယ်။ ခံတုတ်လာမှ
လိုက်အပ္ပိုခင်းပေါ့ဟာ။ အေးလေ သာပေမင့်
နင်က ဟိုကုမသားနဲ့အံ့၊ တော်ဘဲ
ကျမကိုလိုက်ပို့ပါလို့
တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြောရင်တော့
အားနာပါးနာ ငါက လိုက်ပို့ပေးရမှာပေါ့၊
ဟုတ်လား၊ သည်လို ပြောမှာလား
လရောင်သည် ယောက်ျားပျိုနှင့် မိန်းမပျိုတို့၏
တက်ကြွသောမျက်နှာကို ထင်ထင်ရှားရှား
ပေါ်လွင်စေရန် ငွေရည်ဖြင့် လူးခြယ်ပေး၏။
ကောင်းမြတ်၏မျက်နှာသည်
ခပ်ပြုံးပြုံးဖြစ်နေ၏။
မမြခက်၏မျက်နှာကလည်းခပ်ပြုံးပြုံးဖြစ်နေ၏။
နှစ်ယောက်သား တယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်ကြ၏။
ပြုံးရာမှ မြခက်က ရယ်၏။
ကောင်းမြတ်ကလည်း ရော၍ ရယ်၏။
`လာကြပါတော်၊ သူခိုးပါတော်၊ သူခိုးပါ၊
ဟောသည်မှာ မိထားပါသတော်၊ ပြုံးကနဲ့
မြခက် ရယ်နေရာမှ သံကုန်အော်၏။ ထို့နောက်

ကောင်းမြတ်၏ပုဆိုးစကို အမိအရှိ
ဆွဲထား၏။ ဤလိုညွှတ်မျိုး၌
သူခိုးစောင့်သူချောင်းသူတို့
အသင့်ရှိနေတတ်ကြပြန်ရာ
မြောက်၏အော်သံ မပျောက်မိပင်
ကညင်ဆီတိုင်များ မီးခိုးတတန်းတန်းနှင့်
ဟိုမှသည့်မှ ဝင်းဝင်းထန်ထန် ပေါ်လာပြီး
လူတွေဝင်းမိထားကြ၏။ `ဆွဲထားဟဲ့၊
ဆွဲထား။ မလွတ်နဲ့၊ ပုဆိုးချွတ်ပြေးမယ်နော်၊
ပုဆိုးချွတ်ပြေးရင် လပြတ် ဖမ်းဆွဲလိုက်၊
တပြုလုံးမအောင်ဆွဲဟဲ့၊ ငါလာပြီ.....ငါလာပြီ။
သည်သခိုးတွေ သိရစေမပေါ့ဟယ်။
မလေးဘူးဆီမရောက်ခင်
ငါနဲ့အရင်တွေ့ကြရသပ...၊ ဟယ် သခိုးက
လက်စသပ်တော့ တကယ့်
ရွာကျော်သူခိုးကြီးပါလား... ဟိ၊ သင်း
ဘာဝင်ခိုးသတိုး၊ ညည်းကိုလား၊
အရိုးမမင်းသက်ဖြစ်၏။ အသံပြဲကြီးနှင့်အတူ
လူကိုယ်တိုင်လာရောက်၏။ ထို့နောက်
မြောက်ဆွဲထားသည့် ပုဆိုးစကို ကူဆွဲ၏။
ဆွဲရုံနှင့်မတန် ချွတ်ယူရန်ကြိုးစားတော့၏။
ကျန်လက်တဖက်ကလည်း
ကောင်းမြတ်၏လက်ထဲမှ ဖျင်လိပ်ကို
ဖတ်ကန် ဆွဲယူလိုက်သေး၏။ ဤမိန်းမကြီးက

အသံသာပြဲသည်မဟုတ်၊ လူကြမ်းစိတ်ကြမ်း
အာကြမ်းကြီးဖြစ်၏။ ရပ်ကျော် ရွာကျော်
မိန်းမပျော်ကြီးမျိုးဖြစ်၏။ အကျီစားသန်၏။
ယောက်ျားကြီးများနှင့် အပျော်
သတ်ပုတ်ကြရာ၌ပင် ထမီကျွတ်လျှင်
ကျွတ်နေသည့်ထမီကို ချွတ်ပစ်လိုက်၍
မိမိအနိုင်ရအောင် သတ်ပုတ်တတ်သော
မိန်းမကြီးမျိုးတည်း။ ဤမိန်းမကြီးမျိုး၏
လက်ထည်းသို့ ရောက်လျှင်
မသက်သာလှတော့။
‘မှန်းစမ်းနှင့်ခိုးရာပါပစ္စည်း’ လက်တဖက်က
ကောင်းမြတ်၏။ ပူဆိုးကို ဆွဲချွတ်ရင်း
ကျန်လက်တဖက်က မိမိလှယူလိုက်သော
ဖျဉ်လိပ်ကို ဖြန့်ကြည့်၏။
မမင်းသက်၏လက်ထမှ ဖျဉ်လိပ်သည်
ထမီဟောင်းတထည်သာလျှင်ဖြစ်၏။
မမင်းသက်သည် အားရပါးရရယ်လိုက်၏။
မမင်းသက်၏ရယ်သံသည်
ညောင်သာယာရွာကလေးတခုလုံးကို
ပွဲတင်ထပ်အောင် တောင်တင်ခတ်သွားရာ
မဏ္ဍပ်ဆီမှကြားနေရသည့် ဆိုင်းသံကိုပင်
ဖိုးလှမ်းသွား၏။ ‘ကြည့်လို့ကြ
ကရဲ့ရှေ့.....ငတို့မြှောက်ပိုင်းက
ရွာကျော်ကာလသားကြီး

ကိုကောင်းမြတ်ရယ်တော် ဟောသည့်မှာ
ခိုးထုတ်ခိုးထယ်နဲ့ မိထားပကော၊ ဘဇာကို
ခိုးသယ်ထင်သတိုး...။ ဟောသည့်မှာ
မြေခက်၏ထမီကိုတော့။ ကျားညီနောင်
ကြောင်နှစ်ကွင်းက ဆေးအင်းတွေ
ထလာသာနဲ့ သူခမျာ
ထဘီသခိုးဖြူရရာတယ်တော် ထဘီသခိုး
ကောင်းမြတ်၏မျက်စိထည်း၌
လရောင်အောက်တွင်ဝေ့ကာ
ရမ်းကာပြနေသော မြေခက်၏
အထက်ဆင်အနီနှင့် ပလာထမီ
အစိမ်းပုတ်ကြီးကိုသာ မြင်နေ၏။
ကောင်းမြတ်၏နားထဲ၌ မမင်းသက်၏
ထမီသခိုး.....ထမီသခိုး ဟူသောအသံက
ပဲ့တင်ထပ်နေ၏။ လူတွေက
တဝေါဝေါရယ်လျက် ကောင်းမြတ်ကို
ဝိုင်းအုံကြည့်နေ၏။ ကောင်းမြတ်အား
ယိုးစပ်ပြီးသော မြေခက်သည်
မချိုမချဉ်မျက်နှာနှင့် မဏ္ဍပ်တနေရာတွင်
ရပ်နေ၏။ အနီးရှိအဖော်တယောက်က
မမလက် ကိုင်လှုပ်လျက် တစုံတခု ပြောနေ၏။
ရာဇဝတ်ကောင် ငကောင်းမြတ်ကို
ကျမ်းတိုက် ဟူသော
ခုံတော်တရားသူကြီးအသံ သဲ့သဲ့ဝင်လာ၏။

ကောင်းမြတ်သည်
အိမ်မကုနေသူတယောက်ကဲ့သို့ နေရာမှ
ထရပ်လွန်၏။ ထိုနောက် အားတင်း၍
ပြီးလွန်ပြီးကျမ်းတိုက်ပေးသည်ကို
အစဉ်အလာအတိုင်း လိုက်ဆို့၍
တိုက်လာသော ညောင်ရေချမ်းကိုလည်း
လှမ်းသောက်ယူ၏။
ရယ်မောပျော်ရွှင်ဘွယ်ရာတွေကိုချည်း
ကြားနေရသဖြင့် အလျဉ်းရလျက်
ရယ်ချင်ချင်ဖြစ်နေသော တရားသူကြီးက
ပြီးစစချည်းဖြစ်နေသည့် မိမိမျက်နှာကို
မာန်ပါပါ မျက်နှာပိုးသတ်လွန်ရင်း
ကောင်းမြတ်ကို လှမ်းကြည့်၏။
'ရိုးစွပ်သူမမြခက်က မိမိ၏ထမီကို
အိမ်နောက်ဖေး၌ လှမ်းထားရာ
ရာဇဝတ်သားဖြစ်နေသည့် ငကောင်းမြတ်
လာခိုးသဖြင့် မိမိသိရှိအော်ဟစ်သောကြောင့်
ခိုးထုတ်ခိုးထည်နှင့်တကွ ဖမ်းမိပါသည်ဟု
စွပ်စွဲသည်။ ငကောင်းမြတ်ချေဆိုရန်ရှိက
ချေဆိုစေ မဏ္ဍပ်တခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွား၏။
မြခက်နှင့်တကွ
ပရိသတ်ကြီး၏မျက်လုံးတို့သည်
ကောင်းမြတ်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။
ကောင်းမြတ်က ချေဆိုလျှင်လည်း

မိမိကနိုင်အောင် စွပ်စွဲမည်ဟု မြဲခက်က
အားတင်းလို့က်သလို ပရိသတ်ကြီးကလည်း
ကောင်းမြတ်ချေပမည့် စကားလုံးကို ရယ်ရန်
ကြိုတင်ပြုလုပ်ကြ၏။ ပျောသံတို့အကြားမှ
နှုတ်တိုက် တတိတတိနှင့် ချွန်စပြုလာ၏။
ကုင်လုံး၏အသံဝါကြီးသည် မဏ္ဍပ်တခုလုံးသို့
မင်းမူလာလေသည်။ ယောင်ကြီးဗေ
ပျိုနံ့သား။ လားလားမှ မကြာခင် မွေးမယ်ရှင်
ဝါအမတွင်းက ဆင်းကွယ်တဲ့ နှင်လေ့။
ဘယ်အတွက်ကြောင့် မွေးမယ်ရှင်
ဆင်းကွယ်တဲ့နှင် ပြစ်ရှိရင်ရွှေရောင်ထုံးကို
ဆုံးမပါလေး။ နင့်လူမှာ ကာလသားဟာမို့
သောက်စားမှု တတန်ပုံ ခါးမြောင်ကို
ခါးမှာညှပ် ခိုးတတ်တယ်ဆိုလေ့။
ဆင်းကြပါဆို ငါတို့မှာ လူအိုမို့ အမှုကို
ရုံသေရတယ် ဆင်းကြပါလေး။ မွေးမယ်ရှင်
ကျွန်ုပ်ပြောမယ် သဘောကုန်းထောင်။
လက်ညှိုးမှာ ကြောင်ညီနောင်ကြောင့်
သန်းခေါင်ကျော် လေပြည်ထ ခိုးရသလေး။
ငါဆိုရင် ဓိတ်မဆိုးနဲ့ ခိုးတတ်တဲ့
ကြောင်ညီနောင် မကြာအောင် အမေပြောမယ်
ဘောနှင်နားထောင်လေ့။ မကြာအောင်
လက်ညှိုးကိုရှေ့ဆောင်လို့ ကြောင်နှစ်ကောင်
သည်မျက်လုံးကို ခုံးဖောက်စို့လေး။

တိုက်တွင်းလှောင်ခတ်ခြေချင်း
ကွေးကွင်းကျတဆိုတဲ့ကြောင် ရွှေတစ်ထောင်
ပျံမောင်ပေးလို့ ထိုးရသလေ။ မှက်ညီနောင်
ကြောင်တန်ခိုး နှိုးလိုက်ရင် ရှိမ်းဆာယာ။
ရွှေဖြစ်ရင့် ကျော်တစောပေါ့
အောချထိုက်စွာလေ။ မေးမတာ
သေးသေးရယ်မထင်ပါနှင့်
ဆယ့်ငါးတာတပ်တိုင်ဖျားကို
လှားထွက်တဲ့ဆေး။ စကားဝှက်ကြ
ပန်းဝှက်ကြရာ၌ အာစလျာစ ရွှင်လှသော
ကောင်းမြတ်သည် ပရိသတ်ကြီးက
မြော်လင်ထားသကဲ့သို့ မြေကက
ယိုးစတ်ချခြင်းကို ဟုတ်ပါသည်ဟုလည်း မဆို၊
ငြင်းကွယ်လို့မလဲမပြု၊ ချေပခြင်းကိုမျှမပြု။
ကျွန်တော့်အတွက် ခုတော်တရားသျှကြီးတို့
ဆိုးမြတ်သည့်အတွင်း ခံရန် အသင့်ရှိပါသည်။
ဟုတ၏မဟုတ်၏ မပြောလုပ်ပါခင်ဗျား။
နားထောင်နေကြသည့်ပရိသတ်က
မကျေနပ်ကြ။ ကိုရင်ကောင်းမြတ်
ထူချေပါအုံး။ တခွန်းလောက်လေးဖြစ်ဖြစ်
ပြန်ပြောပါအုံး ဟု အော်ကြ၏။
ကောင်းမြတ်က မကြွေးသလို ခပ်ပြီးပြီး
နေမဲ့နေ၏။ အနီး၌ ရှိနေကြသော
ရာဇဝတ်ကောင်အဖော်များကလည်း တခွန်းလောက်

ပြန်ပြောလိုက်စမ်းကွာ' ဟု တိုက်တွန်းကြ၏။
မန်းမဝေး၌ အတူတူ
ရာဇဝတ်ကောင်ဖြစ်နေရသော ငနပ်ရှိ၏။
ငနပ်သည် ကောင်းမြတ်ရှိရာသို့
သုံးလှမ်းမျှဖြင့် ဖင်ထိုင်လျက် ရွှေ့လာ၏။
'ဟေ့ကောင် ပြောကွာ.....ကျွန်တော်မျိုးနဲ့
ချိန်းတွေ့ကြသည့်နေရာမှာ မြေကြီးပေါ်ကို
ခင်းဘို့အတွက် မြခက်ကိုယ်တွင်
ယူလာသည့်ထဘဲပါ..... လှမသာနှင့်
ကျွန်တော်မျိုးလက်ထဲ ထည့်ပြီး ခိုးသည်ဟု
သင်းက ခုပ်ခံသာပါလို့ ပြောကာ ငနပ်သည်
မိမိပြောသည့်ကို ငုံ့၍မျှကြည့်ဖော်မရသော
ကောင်းမြတ်၏ခြေထောက်အား လှုပ်ကာ--
လှုပ်ကာ သင်ပေးရင်း အားမလို အားမရ
ဖြစ်နေ၏။ ကောင်းမြတ်က မည်သို့မျှ
အလေးမမူ။ ခုံတော်တရားသူကြီးတို့သည်
ကောင်းမြတ်အား ငါးရက်သက်နန်းဆီးရမည်ဟု
အပြစ်ပေးလိုက်၏။ ဤသို့ဖြင့်
ခုံတော်တရားသူကြီးများ
တရားစီရင်ပြီးကြသောအခါ
'ဘေးမဲ့စည်းဝင်း' မြေအတွင်းရှိ
ကျီးမန်းပဒေသာပင်မှ ပစ္စည်းမျိုးစုံတို့ကို
ပစ္စည်းရှင်တို့အား သက်နန်းပရိက္ခရာစုံတို့ဖြင့်
လလှယရောင်းချကြ၏။ လဲလှယ်ရာ၌

ပစ္စည်းကိုခိုးယူလာသူတို့ကိုယ်တိုင်က တန်ဖိုး
ဆုရ၏။ ပစ္စည်းဝယ်ယူမည့် ပစ္စည်းရှင်နှင့်
လဲလှယ်ရောင်းဝယ်ရန်
ဈေးနှုန်းမသင့်တင့်သောအခါ ရွာလူကြီးတို့က
သင့်တင့်အောင် ကြားပြန်စေပေးကြ၏။
ယခုနှစ် ပစ္စည်းတူကား
အဖိုးတန်တွေချည်းများ၏။
အိမ်ခေါင်းကတော့ကြီးတဦးတည်းကိုပင်
အိမ်ခေါင်းမင်းက သင်္ကန်းပရိက္ခရာရှိစံဖြင့်
လဲလှယ်ယူရ၏။ ဤပွဲသည် သူခိုးအောင်သော
ကာလသားတို့အဖို့
အလွန်မျက်နှာပွင့်သည့်ပွဲဖြစ်၏။
ခဲရာခဲစစ်ခိုးလာနိုင်သူကို အပျိုတွေက
အထင်ကြီးစွာ တအံ့တဩ
ပိုင်းဝန်းကြည့်ကြရ၏။ ကွပ်ပျစ်နှင့်တကွ
အိမ်ခေါင်းကတော့ကြီးကို
ရောင်းချမည့်ပိုင်ရှင် ဈေးဆွဲပါဟု တာဝန်ကျ
ရွာကာလသားကြီးက ခေါ်လိုက်သောအခါ
အပျိုတွေ၏မျက်လုံးများမှာ ပြူးနေကြ၏။
ဘယ်သူတွေများ ထွက်လာကြပါမလဲဟု
ရှင်တလှုပ်လှုပ်နှင့် စောင့်ကြည့်နေကြ၏။
စံတုတ်ကြီးတယောက်တည်း ရှေ့သို့
တိုးထွက်လာ၏။ ကိုစံတုတ်ကြီးတော်
အပျိုတွေရှိရာမှထွက်လာသည့်အသံ ဖြစ်၏။

လူကြီးများက စံတုတ်ကြီးကိုကြည့်ရင်း
ဟိုဟိုသည်သည် လှည့်ကြည့်ပြန်၏။
‘မင်းတယောက်တည်းလား။’

အခြားပိုင်ရှင်ရှိသေးလား၊ ကျနော်အဖော်က
ကောင်းမြတ်၊ ကောင်းမြတ်က
သူမလာတော့ဘူး။ မင်းကြိုက်သလောက်
ဈေးဆို၊ ငါသဘောတူသယ်....တဲ့ ဤသို့ဖြင့်
အိမ်ခေါင်းကတော်ကြီးအား စံတုတ်က
သက်န်းပရိက္ခရာ ဆယ်စုံဖြင့် ရောင်းချနေရာ
အိမ်ခေါင်းမင်းသည် ငါးစုံဖြင့်
ဆစ်နေသေး၏။ အပြိုင်ဝယ်မည့်သူ
ပေါ်လာသောကြောင့်သာ အိမ်ခေါင်းမင်း
သက်န်းပရိက္ခရာရှစ်စုံထိပေး၍
ဝယ်ယူခြင်းဖြစ်၏။

ဤပွဲတွင်အပျိုလေးတွေအဘို့ ပြောစရာတခု
ရသွား၏။ အိမ်ခေါင်းကတော်ကြီးကိုပင်
ကွပ်ပစ်နှင့်အတူ ပါလာအောင်
ခိုးယူလာနိုင်သော ကောင်းမြတ်သည်
မြန်မာ့ထမကို ခိုးကာမှ
လူအမိခံလိုက်ရသည်ဟူသော စကားဖြစ်၏။
ဘေးမဲ့စည်းဝင်းအတွင်းမှ
ကျီးမန်းပစ္စည်းများကို ရောင်းပြီးသောအခါ
အပြစ်ဒဏ်ပေးခံရသဖြင့်
သက်န်းဆီးကြရမည့်

ရာဇဝတ်သားများဦးရေထက်
သက်န်းပရိက္ခရာတို့က
အဆမတန်ပိုနေသေး၏။ ထို့ကြောင့်
ယခင်ကတည်းက
ရည်ရွယ်ထားကြသည့်အတိုင်း ရွာတွင်းရှိ
ရှစ်နှစ်၊ ကိုးနှစ်၊ ဆယ်နှစ်သားမှအစ
အရွယ်ရွောက်သူအားလုံးတို့ကိုပါ တပါတည်း
သက်န်းဆီးစေကြ၏။ ထို့ကြောင့် ကြတ္တိကာ
နက္ခတ်ပွဲသဘင်ဟု ခေါ်သော
ဤနှစ်တန်ဆောင်မုန်းလ ကျီးမန်းပွဲကား
နှစ်တိုင်းနှင့်မတူ တမူထူးခြားသည့်
ကျီးမန်းပွဲဖြစ်လာသတည်း။ * * *
အပျော်ကြုံးပျော်လိုက်ကြရသော
တန်ဆောင်းမုန်းလ ကျီးမန်းနက္ခတ်သဘင်ကြီး
ပြီးဆုံးခဲ့သည့်နောက်
ညောင်သာယာရွာကလေးအတွင်းရှိ
တောင်ကျောင်း မြောက်ကျောင်း
နှစ်ကျောင်းလုံးတို့၌ ရှင်သာမဏေတို့ဖြင့်
ဝင်းဝင်းဝါနေကြ၏။
ညောင်သာယာရွာသူအပျိုတို့ကလည်း
ထိုပြုသစ်စ ရှင်သာမဏေတို့အား
သာသနာဘောင်၌ ပျော်ပိုက်သမျှ
ကာလပတ်လုံး အာရုံဆွမ်းခံ
ကြွကြပါမည့်အကြောင်း လျှောက်ကြား

ပင့်ဘိတ်ထားကြ၏။ သို့နှင့်
ညောင်သာယာ၏ညတို့၌ မြေသံဆိတ်
တေးသံတိတ်ခွဲသော်လည်း လင်းကြက်မတွန်မီ
အာရုံဦးအရောက် တောင်ကျောင်း
မြောက်ကျောင်းတို့မှ တုံးခေါက်ပြီးလေတိုင်း
ကြည်နူးဘွယ်သော ဝတ်တက်သံသည်
တရွာလုံးသို့ လျှံလာမဲ့ဖြစ်၏။
ကြေးစည်နက်အပြုံး ကြေကွဲဘွယ်သော
ခေးအူသံတို့အဆုံး၌
ဥဩငှက်ကလေး၏အော်မြည်သံသည်
တတ်ဆတ်သောနံနက်ခင်းအား
သာယာနာပျော်ဘွယ် မင်းမူလာ၏။
ထိုအချိန်တို့၌ အာရုံဆွမ်းခံကြွလာကြသည့်
များပြားလှသော သံဃာတော်တန်းကြီးသည်
ဥဩငှက်ကလေး၏
လွမ်းစုချင့်ဘွယ်ကြိုဆိုသံနှင့်အတူ ရွာတွင်းသို့
ရောက်လာလေ့ရှိသည်။ သစ်လွင်သန့်ပြန့်သော
အဝတ်တန်ဆာတို့ကိုဝတ်ဆင်လျက်
ပုဝါဖျင်ကလေးများကို ပခုံးထက်သို့ တင်ကာ
အရက်ဆွမ်းလောင်းရန်
ရုံသေစွာစောင့်လင့်နေကြသော ညောင်သာယာ
ရွာသူ အပျိုဖြူတို့သည်
ဆွမ်းလောင်းရာတွင်အချင်းချင်း
တွေ့ကြသည်နှင့် မရိုးနိုင်သေးသည့်

ပြီးခဲသောတန်ဆောင်တိုင်ပွဲတော်အကြောင်းကို
စားမြုံ့ပြန်တုန်း ပြောကောင်းတုန်းရှိသေး၏။
ကာလသားတို့က ဆေးအင်းတို့ သဒ္ဒတင်ရန်
နှိုးဆွရန် နက္ခတ်ပူဇော်လှည့်လည်ရန်
လုံးပန်းနေကြသကဲ့သို့ မိမိတို့ကလည်း
နတ်ကျေးရန်၊ မီးပူဇော်ရန်၊ နက္ခတ်ပူဇော်ရန်
မူလုပ်ကြရပုံ၊ မီးထွန်းကြရပုံ
ပန်းဖူးသုပ်တို့ဖြင့် ကြံပေါက်ကြရပုံ၊
ခိုးသားချောင်းကြရပုံ၊
အဝတ်သစ်တို့ကိုဝတ်လျက် တအိမ်နှင့်တအိမ်
ကူးလူးကာ စားဘွယ်သောက်ဘွယ်
ပေးကြရပုံတို့ကို ပြောမဆုံးအောင်
ရှိနေကြ၏။ သို့သော် ယခုနှစ်အဖို့
ယခင်နှစ်တွေကကဲ့သို့
မသုံးသက်န်းမရက်နိုင်ကြချေခြင်းကို
စိတ်မကောင်းနိုင် မကျေနပ်နိုင်ဘဲ
ဖြစ်နေကြရရှာသေး၏။
ယခင်နှစ်တွေကဆိုလျှင် သူတို့သည်
မီးတုတ်မီးစည်းကြီးများ တထန်ထန်ဖြင့်
ညတွင်းချင်း ဝါကောက်ကြ၏။
ဝါကြိတ်ကြ၏။ ဝါဖတ်ကြ၏။ ဗိုင်းတောင့်
လုပ်ကြ၏။ ချည်ငင်ကြ၏။ ချည်လေ့ကြ၏။
ချည်ဆိုးကြ၏။ ချည်မီးဆင်ကြ၏။
ချည်ချ၏။ ချည်စာသက်ကြ၏။

ရက်ကန်းရှည်ကြွ၏။ ရက်ဖောက်ကြွ၏။
ထို့နောက် ရက်ကြွ၏။ ရက်စများကို
ဖြတ်ကြွ၏။ ဖြတ်စများကို ချုပ်ကြွ၏။
တောင့်ပိုင်းအပျိုတို့နှင့် မြောက်ပိုင်းအပျိုတို့
အစုံလိုက် အအုပ်လိုက် ယှဉ်ပြိုင်ကြွ၏။
ဆွင်းသံဗုံသံတွေ ခြေခြေညှလျက်
ကိုကာလသားတို့ကလည်း မမတို့အရပ်
မမတို့အပိုင်းမှ အပျိုများဘက်က
တပျော်တပါးကြီး ညာသံ တဟေးဟေးဖြင့်
ပိုင်းဝန်းကညီပေးကြွသေး၏။ ထို့နောက်
ရက်ပြီးချုပ်ပြီး သက်နွဲ့တို့အနက်
အလှအပသက်သက်ကို ဘုရားအတွက်
သီးသန့်ဖယ်၍ သက်နွဲ့အင်္ဂါနှင့်
ပြည့်စုံညီညွတ်သည့် သက်နွဲ့ကို
ကုထန်သက်နွဲ့အဖြစ်ဖြင့်၎င်း၊
ကျီးမန်းရာဇဝတ်ကောင်
မောင်ရင်လောင်းအတွက်၎င်း
ရွှည်ရွယ်ပြီးသားဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်
မမတို့ရကလုပ်သည့် သက်နွဲ့ဖြင့်
တဖက်အပိုင်းမှ ကုလုပျိုကုဖမ်း၍
ဦးပြည်းရုတ်ပြီး သက်နွဲ့ဆည်းပေးနိုင်ကြရန်
ခိုးသားဖမ်းကြရသည့်အလုပ်ကလည်း
တမောတကော။ ယခုနှစ်အဖို့မူ
ယခင်နှစ်တွေကကဲ့သို့ မပြုလုပ်နိုင်တော့။

လူကြီးတွေ၏စီမံပေးချက်အရ
မောင်ရှင်လောင်းတွေများမည်။
ပြစ်ဒဏ်ရသည့်ခိုးသားတို့သာမက
ရွာရှိကာလသားတွေမှန်သမျှ အားလုံး
မောင်ရှင်လောင်းတွေချည်းဖြစ်ကြလိမ့်မည်ဆို၏။
ထို့ကြောင့် မသိုးသကန်း တထည်
နှစ်ထည်အတွက် အချိန်ကုန်
လူကုန်မခံနိုင်ကြတော့ဘဲ ဆွမ်းခဲဘွယ်
လှူဘွယ်တို့နှင့်တကွ လိုအပ်သမျှတွေကို
ဝိုင်းဝန်းလှုပ်နေကြရသောကြောင့်
သကန်းအပြိုင်
မရက်လိုက်နိုင်ကြရသည့်အတွက်
တဖုနာနေကြ၏။ ထိုသို့မဟုတ်ပါက နိုင်နေကျ
မြောက်ပိုင်းသူအပျိုတို့ကလည်း သည့်နှစ်အဖို့
တောင်ပိုင်းက ရွာနာရိုက်ကုန်းမတွေကို
အပြတ်သတ်ဖြစ်စေရမည်ဟု အားခံထား၏။
တောင်ပိုင်းမှအပျိုတို့ကလည်း ယခုနှစ်တော့
မြောက်ပိုင်းသူ မရှပ်ပလာတို့ကို
အသာမပေးတော့ဟု ကြိုးဝါးထား၏။ ထို့ပြင်
မြိုင်ပွဲအတွင်း ဝါကောက်ကြရာ၌လည်း
ကိုကာလသားတို့က အတီးအမှုတ်တွေနှင့်
မီးတတ်မီးစည်းကြီးတွေကို ပြင်ကြ။
မိမိတို့အပျိုတွေကလည်း လရောင်နှင့်
မီးရောင်အကြား အပြေးအလွှား

ကူးချည်သန်းချည် ပြုလုက် ဝါကောက်ကြ
ဝါဆွတ်ကြ။ ကွင်းပြင်ကြီးအတွင်း
ဝါခင်းထအရောက် လရောင်က လင်းလင်း
မီးရောင်တွေက တဝင်းဝင်းနှင့်

မောလည်းအမောသား

ပျော်လည်းအပျော်သား.....။ ရွာထိပ်ဆီမှ
ကြေးစည်သံနှင့်အတူ သံဃာတော်တန်းကြီးက
တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ကြွလာနေကြပြီးဖြစ်၏။

စကားပြောနေကြသော အပျိုတယုကတို့က
သံဃာတော်တန်းကြီးရှိရာသို့

လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြုသစ်စ

ရွှင်သာမဏေတန်းကြီး၏ အကြား၌

မိမိတို့၏ချစ်သူများလည်း ဝါတော်

ခြောက်ဆယ်ရ မထေရ်ကြီးတို့ကဲ့သို့

မျက်လွှာတော်ချကာ သိက္ခာတော်ကြီး

တခွဲသားနှင့် မိမိတို့ရှိရာကိုမှ

လှမ်းကြည့်ဖော်မရဘဲ

ကန္တရောကြီးတွေလုပ်လာနေကြသည်မှာ

ပြေးပြေးပြီး ရင်ပတ်ကြီးကို

ထုချင်ရိုက်ချင်စရာကောင်းလှ၏။

မျက်လွှာချထားသော မျက်နှာကြီးတွေကို

ပြေးတည့် ပြေးတည့်ပြီး

ကုတ်ဖုပစ်လိုက်ချင်၏။

တဖြည်းဖြည်းနီးလာသော သံဃာတန်းကြီးကို

အသည်းတယားယားနှင့် ကြည့်ရင်း
တိတ်ဆိတ်နေကြစဉ် အပျိုတစ်ယောက်က
ပင့်သက်နှင့်အတူ ဆိုးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။

'အေးလေ၊ ဒါပေမယ့် သည်နှစ်လ

တမျိုးတဖုံတော့ ထူးထူးခြားခြား

ပျော်ကြရသာပါတ်၊

နှစ်တိုင်းနဲ့မတူဘူးပေါ့အေတို့ရယ်

မည်သူမျှမတုံ့ပြန်ကြ၊ တဖြည်းဖြည်း ပို၍ ပို၍

နီးလာပြီဖြစ်သော

သံဃာတော်တန်းကြီးရှိရာသို့

မျက်တောင်မခတ် ငေးမောနေကြ၏။

မအပျိုတို့ဆီမှ သစ်လွင်သော

အဝတ်အရောင်တို့သည်

မျက်လွှာချထားကြသော

ရှင်သာမဏေကြီးတို့၏

မျက်လုံးအကြည်ခါတ်သို့

ရက်ခတ်အရပ်ထင်၏။ မအပျိုတို့

လူးခြွယ်ထားကြသည့် သင်းပျံ့ပျံ့

သနပ်ခါးနံ့သည်

ရှင်သာမဏေကြီးတို့၏နှာခေါင်းအတွင်း

သံမဓမ္မစွာ ဝင်ရောက်လှုံ့ဆော်၏။ သို့သော်

ရှင်သာမဏေတို့ကား မျက်လွှာကို

ချုပ်မြဲချုပ်လျက်။ ကလွန်းသူတို့က မျက်လွှာလှန်၍

ကြည့်ရုံကလေးမှ မကြည့်ကြတော့ဘဲ

ဟုတ်တိပတ်တိ အိန္ဒြေကြီး သိက္ခာကြီးတွေ
ဤသို့လုပ်နေလေသောအခါ ထုချင်ရက်
ကုတ်ဖုပစ်လိုက်ချင်သောစိတ်တွေကို အနိုင်နိုင်
ချိုးနှိမ်နေကြရ၏။ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း
အသံထဲက ယားနေကြ၏။ ထိုစဉ်
'ကျောင်းကြီးပေါ် မပျော်ရင် ထွက်ခဲ့မောင်ရယ်၊
ရွှေရစ်တံထိုးပါလို့ တိမ်ခိုးဆင်ရတော့မယ်'
အမတ်ဆောင်၏ဝင်းပန်းခြံထဲမှ
အပျိုမတစ်ယောက် သိဆိုလိုက်သည့်
သံချင်းသံဖြစ်၏။ ဆွမ်းလောင်းမည်ဟု
စောင့်နေကြသော အပျိုအဖော်များက
ပြီးလို့ကြ၏။ သို့သော်
ကိုရှင်သာမဏေတို့ကမူ မကြားဘိသို့
မျက်လွှာချရိုး ချမြဲ။ ကိုရင်တန်းကြီး
ဆွေးသွားသောအခါ
ထိုကိုရှင်သာမဏေတို့အထဲ၌
ကောင်းမြတ်တယောက် မပါလာသည်ကို
မြဲခက်သည့် ပထမဆုံး သတိထားမိသူဖြစ်၏။
လွန်ခဲ့သည့် သုံးရက်က နံနက်
အာရုံဆွမ်းခံကြွလာတိုင်း ကိုရှင်ကောင်းမြတ်
ပါလာမြဲ။ ယခုမူ ကိုရင်ကောင်းမြတ်
မပါလာတော့။
နေ့ထိုင်မကောင်းဖြစ်နေသလား၊
သို့တည်းမဟုတ် ဝတ်ကြောင်လဲလျက်

ကိုရင်လူထွက် ငပိချက် ဖြစ်နေပြီလား။
ကိုရင်ခံတုတ်ကမူ ကြွေရေ သကာရှိရှိ
ရှိမြဲရှိနေ၏။ ဆွမ်းခံကြွေရာ၌ အမြဲပါလာ၏။
ယခင်နေ့တွေကဆိုယင်
ကိုရင်ခံတုတ်၏နှောက်မှ
ကိုရင်ကောင်းမြတ်တယောက် ပါလာမြဲ.....၊
ကိုရင်ကောင်းမြတ်၏မျက်နှာမှာ
ညှိုးလျော်နေ၏။ မိမိပြုလုပ်လိုက်သဖြင့်
သူ့မျှာ အတော်အရှုကရသွားဟန်တူ၏။
မိမိကလည်း အတော်ခံတုတ်နာသွားပုံ၏။
ဤမျှခံတုတ်ထိခိုက်လိမ့်မည်၊ မျက်နေလိမ့်မည်ဟု
မိမိသရလျှင် ပြုလုပ်ရက်မည်မဟုတ်၊ သို့သော်
သူများခံတုတ်က သူက ညည်းဆဲလှသောကြောင့်
မိမိက ဤသို့ပြုလုပ်မိခြင်းဖြစ်၏။
`ကိုရင်ကောင်းမြတ်ရယ်.....တော်
သာလောက်ထိခိုက်သွားလိမ့်မည်ဆိုတာကို
သိရင် ကျုပ်မလုပ်ပါဘူးတော်၊ မြခက်သည်
ခံတုတ်ထဲမှ တွေးတောပြောဆိုရင်း
ဆွမ်းအုပ်ကြီးပိုက်လျက် ငြိမ်သက်နေ၏။ `ဟဲ့
မိမိခွက် နင့်ရှေ့မှာ ဆွမ်းရပ်နေတယ်လေ၊
ဘာငင်နေသတုံး ဘေးမှ
ပိုင်းအော်လိုက်သံကြောင့်
အပ်ရာမှနိုးလာသလို့
သံဃာတော်တန်းကြီးအား

သတိထားလိုက်မိ၏။ သပိတ်ဖုံးတွေ
ပွင့်ပွင့်လာကြ၏။ ဆွမ်းများကို
တဖုန်းပြီးတဖုန်း ခပ်ခပ် လောင်းနေမိ၏။
သံဃာတော်တန်းကြီးသာ ဆုံးသွား၏။
အိမ်ထဲသို့ပြန်ရောက်၍
ပုခုံးပေါ်ရှိပုဝါရည်ကြိုးကို တန်းပေါ်သို့
တွင်လိုက်သည့်တွင် မိမိဘာတွေလုပ်၍
အိမ်တွင်းသို့ မည်ကဲ့သို့ပြန်ရောက်လာသည်ကို
သတိမထင်မိ။ အိမ်တို့အား ပြောပြီးလျှင်
လူဘွယ်ဝတ္ထု တစ်ခုကိုယူလျက်
ကျောင်းသို့သွား၍ ကျောင်းကောင်းမြတ်ကို
တွေ့မည်။ ထိုနောက် မိမိပြုလုပ်ခဲ့သည့်ပြစ်မှု
ပြစ်ချက်ကို ဝန်ခံ၍ ခွင့်လွှတ်ပါရန်
ရှုခိုးတောင်းပန်မည့်ဟု စိတ်ကူး၏။
စိတ်ကူးသည်အတိုင်း
ထန်းလျက်ဖြူဆူပများကို
ပန်းကန်ပြားငယ်တချက်ပေါ်၌
လှပစွာထည့်ပြီးလျှင်
ထန်းလျက်ဖြူဆူပတို့အပေါ်မှ
ဆိတ်ဖုလူးပန်းပွင့်ကလေးဖြင့် ဖုံးလွှမ်း၍
မြောက်ကျောင်းသို့ သွားခဲ့၏။ ကျောင်းထဲသို့
အဝင်တွင်မျက်ရည်ကလေးစိုစိုနှင့်
ကျောင်းထဲမှထွက်လာသော မိမိကို တွေ့၏။
‘သည်ကောင်မ ပူပန်ဖြစ်လာလိုက်တာ။

မျက်နှာကိုက ကြာရပ်နှင့် ဟု
စိတ်ထဲမှာတွေးရင်း တဖတ်သို့လှည့်လျက်
မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့်
ကျောင်းဝင်းသို့ဝင်လာခဲ့၏။ မိမိကသာ
ဤသို့ပြုလုပ်ခဲ့ရသည်။ မိမိကမူ မိမိအား
မြင်ပုံသိပ်မရ။ သူ့အပူနှင့်သူ ရင်ထဲ၌
လောင်မြက်နေဟန်ရှိ၏။ သည့်ကောင်မ
ဘာများ သာလောက်ဖြစ်ရပါလိမ့် ဟုတွေးရင်း
ကိုရင်ကောင်းမြတ်နှင့်
ပတ်သက်သည့်ဟာနေမှာဘဲ ဟု ခဉ်းစားမိရာမှ
ရင်ထဲကပူလာပြန်၏။ ပူသည့်အတိုင်းလဲ
ဟုတ်ပေပြီ။ ကိုရင်ကောင်းမြတ်သည်
မနေ့ညနေကတည်းက သဲဒဏ် ရေဒဏ်တို့ကို
ထမ်းပြီးနောက် ရှင်လိင်ပြန်သွားခဲ့လေပြီတဲ့။
မကြည့်သောနုလုံးကို ဖုံးဖလှယ်
မပြီးလှသည့်မျက်နှာကို အားခပြီးရင်း
ယူလာသည့် ထန်းလျက်ဆုပ်ဖြူများကို
ကိုရင်ခံတုတ်ကြီးအား လူဒါန်းခပြီးနောက်
မြောက်သည် မြောက်ကျောင်းမှ ပြန်လာခဲ့၏။
ကိုရင်ခံတုတ်သည် ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးစွာ
ကုန်သောကာကုမ္ပဏီ မပြုနိုင်ဘဲ မိမိနား
နောက်ကျောမှ ကြည့်လျက်
ကျွန်ရစ်ရှာလိမ့်မည်ဟု စိတ်တွင်းမှ အလိုလို
သနေရသော်လည်း ရင်ထဲက မည်သို့မျှ

မလှုပ်ရှားမိ။ မြခက်ရင်ထဲ၌
မြောင်းဆန်နေသည်ကား
ရွှင်လင်ပြန်သွားသော ကောင်းမြတ်ကို
မမမည်သူ ရှာဖွေရပါမည်နည်း။ မည်သို့
တောင်းပန်ရပါမည်နည်း။ မမက
တောင်းပန်ပါသော်လည်း ကောင်းမြတ်က
ကျေမကျေနပ်ပါဦးမည်လားဟူသောပြဿနာများ
ဖြစ်သတည်း။

ရန်ကုန်ဘဆွေ